

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/2365

z dnia 25 listopada 2015 r.

w sprawie przejrzystości transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i ponownego wykorzystania oraz zmiany rozporządzenia (UE) nr 648/2012

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽³⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽⁴⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Światowy kryzys finansowy, który pojawił się w latach 2007–2008, uwidocznił nadmiar działań spekulacyjnych, istotne luki w regulacjach, nieskuteczny nadzór, brak przejrzystości na rynkach oraz nadmierną złożoność produktów w systemie finansowym. Unia przyjęła szereg środków w celu zwiększenia solidności i stabilności systemu bankowego, w tym zaostrzone wymogi kapitałowe, przepisy dotyczące udoskonalonego zarządzania i nadzoru oraz zasady restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zapewnienia, aby system finansowy wypełniał swoją rolę w kierowaniu kapitału na finansowanie gospodarki realnej. Postępy poczynione w tworzeniu unii bankowej również mają w tym kontekście decydujące znaczenie. Kryzys uwypuklił jednak także potrzebę zwiększenia przejrzystości i udoskonalenia monitorowania nie tylko w tradycyjnym sektorze bankowym, ale również w obszarach, gdzie funkcjonuje pośrednictwo kredytowe prowadzone przez instytucje parabankowe, czyli w tzw. „równoległym systemie bankowym”; skala tych działań jest niepokojąca: już teraz szacuje się, że odpowiada ona niemal połowie wartości regulowanego systemu bankowego. Wszelkie niedociągnięcia w odniesieniu do tych rodzajów działalności, które są podobne do rodzajów działalności prowadzonych przez instytucje kredytowe, mogą negatywnie wpłynąć na pozostałą część systemu finansowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 336 z 26.9.2014, s. 5.

⁽²⁾ Dz.U. C 451 z 16.12.2014, s. 59.

⁽³⁾ Dz.U. C 271 z 19.8.2014, s. 87.

⁽⁴⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 29 października 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 16 listopada 2015 r.

- (2) Rada Stabilności Finansowej (RSF) oraz Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (ERRS), ustanowione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010⁽¹⁾ – w kontekście prowadzonych przez nie prac mających na celu ograniczenie równoległego systemu bankowego – wskazały ryzyka, jakie stwarzają transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych. Transakcje te mogą prowadzić do narastania dźwigni finansowej i procykliczności oraz wzmocnienia wzajemnych powiązań na rynkach finansowych. W szczególności brak przejrzystości przy stosowaniu transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych uniemożliwia organom regulacyjnym i organom nadzoru, a także inwestorom, prawidłową ocenę i monitorowanie stosownych ryzyk o charakterze parabankowym oraz stopnia wzajemnych powiązań w systemie finansowym w okresie poprzedzającym kryzys finansowy oraz w jego trakcie. W tym kontekście RSF przyjęła w dniu 29 sierpnia 2013 r. ramy polityczne zatytułowane „Wzmocnienie nadzoru i regulacji w równoległym systemie bankowym” (zwane dalej „ramami polityki RSF”) służące zajęciu się ryzykami w równoległym systemie bankowym związanymi z transakcjami udzielania pożyczek papierów wartościowych i transakcjami repo, które to ramy zostały zatwierdzone we wrześniu 2013 r. przez przywódców państw grupy G-20.
- (3) W dniu 14 października 2014 r. RSF opublikowała ramy regulacyjne dotyczące redukcji wartości w odniesieniu do nierozliczanych centralnie transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych. Wobec braku rozliczania operacje takie stwarzają poważne ryzyka, jeżeli nie są odpowiednio zabezpieczone. O ile zwiększenie przejrzystości w zakresie ponownego wykorzystania aktywów klientów byłoby pierwszym krokiem w kierunku ułatwienia zdolności kontrahentów do analizowania ryzyk i zapobiegania im, RSF ma – do 2016 r. – zakończyć prace nad pakietem zaleceń dotyczących redukcji wartości w odniesieniu do nierozliczanych centralnie transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, aby zapobiec stosowaniu nadmiernej dźwigni finansowej oraz ograniczyć ryzyko koncentracji i ryzyko niewykonania zobowiązania.
- (4) W dniu 19 marca 2012 r. Komisja opublikowała Zieloną księgę w sprawie równoległego systemu bankowego. Na podstawie obszernych otrzymanych uwag oraz uwzględniając rozwój sytuacji na świecie, w dniu 4 września 2013 r. Komisja wydała komunikat do Rady i Parlamentu Europejskiego zatytułowany „Równoległy system bankowy – przeciwdziałanie nowym źródłom ryzyka w sektorze bankowym”. W komunikacie tym podkreślono, że złożoność i brak przejrzystości transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych utrudniają identyfikację kontrahentów oraz monitorowanie koncentracji ryzyka, a także prowadzi to również do narastania nadmiernej dźwigni finansowej w systemie finansowym.
- (5) W październiku 2012 r. grupa ekspertów wysokiego szczebla pod przewodnictwem Erkki Liikanena przyjęła sprawozdanie dotyczące strukturalnej reformy unijnego sektora bankowego. Rozważono w nim m.in. wzajemne zależności między tradycyjnym i równoległym systemem bankowym. W sprawozdaniu wskazano ryzyka związane z działalnością w ramach równoległego systemu bankowego, takie jak wysoka dźwignia finansowa i procykliczność; wezwano także do ograniczenia wzajemnych powiązań między bankami i równoległym systemem bankowym, które to powiązania stanowiły jedną z przyczyn efektu domina w trakcie ogólnosystemowego kryzysu bankowego. W sprawozdaniu zaproponowano również pewne środki strukturalne mające służyć zlikwidowaniu pozostałych słabych punktów w unijnym sektorze bankowym.
- (6) Strukturalne reformy unijnego systemu bankowego są przedmiotem wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków strukturalnych zwiększających odporność instytucji kredytowych UE (zwanego dalej „wnioskiem dotyczącym przepisów w sprawie reformy strukturalnej”). Nałożenie na banki środków strukturalnych mogłoby jednak prowadzić do przenoszenia niektórych rodzajów działalności do słabiej regulowanych obszarów, takich jak równoległy system bankowy. Wnioskowi dotyczącemu przepisów w sprawie reformy strukturalnej powinno zatem towarzyszyć ustanowienie wiążących wymogów dotyczących przejrzystości transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych oraz zgłaszania tych transakcji, które to wymogi określono w niniejszym rozporządzeniu. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące przejrzystości uzupełniają ten wniosek.
- (7) Niniejsze rozporządzenie stanowi odpowiedź na konieczność zwiększenia przejrzystości rynków transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, a tym samym również systemu finansowego. Aby zapewnić jednakowe warunki konkurencji oraz międzynarodową konwergencję, niniejsze rozporządzenie uwzględni ramy polityki RSF. Tworzy ono unijne ramy, dzięki którym szczegółowe informacje dotyczące transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych mogą być sprawnie zgłaszane do repozytoriów transakcji, a informacje dotyczące tych transakcji i swapów przychodu całkowitego są ujawniane inwestorom w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania. Definicja transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych zawarta w niniejszym rozporządzeniu nie obejmuje kontraktów pochodnych zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012⁽²⁾. Obejmuje ona jednak transakcje powszechnie określane jako swapy płynnościowe i swapy zabezpieczeń, które nie są objęte zakresem definicji kontraktów pochodnych zawartej w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012. Konieczność zapewnienia międzynarodowej konwergencji zwiększa się w związku z prawdopodobieństwem, że w wyniku reformy strukturalnej unijnego sektora bankowego rodzaje działalności, które są obecnie prowadzone przez tradycyjne banki, mogą zostać przeniesione do równoległego systemu bankowego i objąć zarówno podmioty finansowe, jak i niefinansowe. Te rodzaje działalności mogą się więc stać jeszcze mniej przejrzyste dla organów regulacyjnych i organów nadzoru, co uniemożliwi im uzyskanie należytego oglądu ryzyk związanych z transakcjami finansowanymi z użyciem papierów wartościowych. W ten sposób istniejące już na niektórych rynkach utrwalone powiązania między regulowanym a równoległym sektorem bankowym uległyby jeszcze większemu pogłębieniu.

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1).

(2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

- (8) Ewolucja praktyk rynkowych i postęp technologiczny umożliwiają uczestnikom rynku wykorzystywanie innych transakcji niż transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych jako źródła finansowania, na potrzeby zarządzania płynnością i zabezpieczeniem, jako strategii zwiększania zysku, w celu pokrycia krótkiej sprzedaży lub na potrzeby arbitrażu w związku z podatkiem od dywidendy. Takie transakcje mogłyby mieć równoważny skutek ekonomiczny i stwarzać podobne ryzyka jak transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych, w tym: procykliczność spowodowaną wahaniami wartości aktywów i ich zmiennością; transformację terminów zapadalności lub transformację płynności wynikające z finansowania aktywów długoterminowych lub niepłynnych za pomocą aktywów krótkoterminowych lub płynnych; oraz finansowy efekt domina wynikający z wzajemnych połączeń między łańcuchami transakcji obejmujących ponowne wykorzystanie zabezpieczenia.
- (9) Aby odpowiedzieć na kwestie poruszone w ramach polityki RSF oraz uwzględnić zmiany, których można oczekiwać w wyniku strukturalnej reformy unijnego sektora bankowego, państwa członkowskie przyjmą prawdopodobnie rozbieżne środki krajowe, które mogłyby stwarzać przeszkody dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz okazać się szkodliwe dla uczestników rynku i stabilności finansowej. Ponadto przy braku zharmonizowanych przepisów dotyczących przejrzystości organom krajowym trudno jest porównywać dane z poziomu mikro pochodzące z poszczególnych państw członkowskich, a tym samym zrozumieć rzeczywiste ryzyka, jakie poszczególni uczestnicy rynku stwarzają dla systemu. Należy zatem zapobiec powstawaniu takich zakłóceń i przeszkód w Unii. W związku z powyższym właściwą podstawą prawną dla niniejszego rozporządzenia jest art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”), zgodnie z wykładnią przyjętą w świetle jednolitego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (10) W związku z tym nowe przepisy dotyczące przejrzystości powinny przewidywać zgłaszanie szczegółowych informacji dotyczących transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych zawieranych przez wszystkich uczestników rynku, niezależnie od tego, czy są to podmioty finansowe czy niefinansowe, w tym informacji o składzie zabezpieczenia, informacji o tym, czy zabezpieczenie jest dostępne do ponownego wykorzystania lub czy zostało już ponownie wykorzystane, informacji o zastąpieniu zabezpieczenia na koniec dnia, a także o zastosowanych redukcjach wartości. Aby zminimalizować dodatkowe koszty operacyjne ponoszone przez uczestników rynku, nowe przepisy i standardy powinny być oparte na istniejącej już infrastrukturze, procesach operacyjnych i formatach, które zostały wprowadzone w odniesieniu do zgłaszania kontraktów pochodnych do repozytoriów transakcji. W tym kontekście Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (EUNGiPW) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010⁽¹⁾ powinien w miarę możliwości i w stosownym zakresie minimalizować dublowanie i unikać niespójności między standardami technicznymi przyjętymi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem a standardami technicznymi przyjętymi na mocy art. 9 rozporządzenia (UE) nr 648/2012. Ramy prawne ustanowione niniejszym rozporządzeniem powinny być w jak największym możliwym stopniu takie same jak ramy ustanowione w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do zgłaszania kontraktów pochodnych do zarejestrowanych w tym celu repozytoriów transakcji. Powinno to również umożliwić repozytoriom transakcji zarejestrowanym lub uznanym zgodnie z tym rozporządzeniem pełnienie funkcji repozytorium przypisanej w niniejszym rozporządzeniu, jeżeli spełniają one określone dodatkowe kryteria, z zastrzeżeniem zakończenia uproszczonego procesu rejestracji.
- (11) W celu zapewnienia spójności i skuteczności uprawnień EUNGiPW do nakładania sankcji, uczestnicy rynku objęci zakresem niniejszego rozporządzenia powinni – poprzez odesłanie do rozporządzenia (UE) nr 648/2012 – być objęci przepisami dotyczącymi uprawnień EUNGiPW określonymi w tym rozporządzeniu, wyszczególnionymi w odniesieniu do regulaminów w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 64 ust. 7 tego rozporządzenia.
- (12) Transakcje z członkami Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC) powinny być zwolnione z obowiązku zgłaszania transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych do repozytoriów transakcji. Niemniej w celu zapewnienia, by organy regulacyjne i organy nadzoru uzyskały należyty ogląd ryzyk związanych z transakcjami finansowanymi z użyciem papierów wartościowych zawieranymi przez podmioty, które te organy regulują lub nadzorują, odpowiednie organy i członkowie ESBC powinni ściśle ze sobą współpracować. Współpraca taka powinna umożliwić organom regulacyjnym i organom nadzoru wypełnianie ich odnośnych obowiązków i uprawnień. Taka współpraca powinna mieć charakter poufny i być uzależniona od uzasadnionego wniosku ze strony odpowiednich właściwych organów; powinna być prowadzona wyłącznie z myślą o umożliwieniu tym organom wypełniania ich odnośnych obowiązków, z należyтым uwzględnieniem zasad i wymogów niezależności banków centralnych oraz sprawowania przez te banki funkcji organów kształtujących politykę pieniężną, łącznie z realizacją działań z zakresu polityki pieniężnej, walutowej i polityki dotyczącej stabilności finansowej, do czego członkowie ESBC są zgodnie z prawem uprawnieni. Członkowie ESBC powinni mieć możliwość odmówienia przedstawienia informacji, gdy transakcje są przez nich wprowadzane w ramach sprawowania funkcji organów kształtujących politykę pieniężną. Powinni oni też powiadamiać organ, który wystąpił z wnioskiem, o każdej takiej odmowie, podając jej uzasadnienie.
- (13) Informacje na temat ryzyk związanych z rynkami transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych powinny być przechowywane na szczeblu centralnym oraz być łatwo i bezpośrednio dostępne m.in. dla EUNGiPW, Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) (EUNB), ustanowionego

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾, Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EUNUiPPE), ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010⁽²⁾, odpowiednich właściwych organów, ERRS i odpowiednich banków centralnych ESBC, w tym Europejskiego Banku Centralnego (EBC) w trakcie wykonywania jego zadań w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego na mocy rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013⁽³⁾, na potrzeby identyfikowania i monitorowania ryzyk dla stabilności finansowej związanych z działalnością prowadzoną w ramach równoległego systemu bankowego przez regulowane i nieregulowane podmioty. Sporządzając regulacyjne standardy techniczne przewidziane w niniejszym rozporządzeniu lub proponując ewentualne zmiany w tych standardach, EUNGIPW powinien uwzględnić standardy techniczne przyjęte zgodnie z art. 81 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, które regulują repozytoria transakcji w odniesieniu do kontraktów pochodnych, oraz przyszłe zmiany tych standardów technicznych. EUNGIPW powinien również dążyć do zapewnienia, by odpowiednie właściwe organy, ERRS i odpowiednie banki centralne ESBC, w tym EBC, miały bezpośredni i natychmiastowy dostęp do informacji koniecznych do pełnienia ich obowiązków, łącznie z obowiązkami definiowania i realizowania polityki pieniężnej oraz nadzorowania infrastruktury rynków finansowych. Aby to zapewnić, EUNGIPW powinien określić w projekcie regulacyjnych standardów technicznych warunki dostępu do takich informacji.

- (14) Konieczne jest wprowadzenie przepisów w sprawie wymiany informacji między właściwymi organami oraz wzmocnienie wzajemnych obowiązków udzielania pomocy i współpracy. Z uwagi na rosnącą działalność transgraniczną właściwe organy powinny przekazywać sobie wzajemnie informacje istotne do pełnienia ich funkcji, tak aby zapewnić skuteczne egzekwowanie przepisów niniejszego rozporządzenia, w tym w sytuacjach, gdy przypadki naruszenia lub podejrzanego naruszenia tych przepisów mogą mieć znaczenie dla organów co najmniej dwóch państw członkowskich. Podczas wymiany informacji konieczne jest ściśle zachowanie tajemnicy zawodowej lub służbowej w celu zapewnienia sprawnego przekazywania tych informacji oraz ochrony indywidualnych praw. Z zastrzeżeniem przepisów krajowych z zakresu prawa karnego lub prawa podatkowego, właściwe organy, EUNGIPW, podmioty lub osoby fizyczne lub prawne inne niż właściwe organy, otrzymujące poufne informacje, powinny wykorzystywać te informacje wyłącznie w ramach wykonywania swych obowiązków oraz do sprawowania swych funkcji. Nie powinno to jednak uniemożliwiać sprawowania – zgodnie z przepisami prawa krajowego – funkcji organów krajowych odpowiedzialnych za zapobieganie niewłaściwemu administrowaniu, prowadzenie dochodzeń w tym zakresie lub za działania naprawcze w przypadku takiego administrowania.
- (15) Transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych są powszechnie stosowane przez zarządzających przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w celu wydajnego zarządzania portfelem. Takie zastosowanie może mieć znaczny wpływ na wyniki tych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania. Transakcje te mogą być stosowane z myślą o osiągnięciu celów inwestycyjnych albo w celu zwiększenia rentowności. Zarządzający wykorzystują również swapy przychodu całkowitego, które mają skutki równoważne ze skutkami transakcji finansowanymi z użyciem papierów wartościowych. Transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych i swapy przychodu całkowitego są powszechnie stosowane przez zarządzających przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w celu uzyskania możliwości korzystania z określonych strategii lub w celu zwiększenia rentowności. Stosowanie transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i stosowanie swapów przychodu całkowitego może zwiększać ogólny profil ryzyka przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zakresie, w jakim stosowanie tych transakcji i swapów nie jest właściwie ujawniane inwestorom. Niezwykle istotne jest zapewnienie, by inwestujący w takie przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania byli w stanie podejmować świadome decyzje i ocenić ogólny profil ryzyka i zysku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania. Oceniając transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych i swapy przychodu całkowitego, przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania powinno przestrzegać ogólnych zasad, takich jak wzięcie pod uwagę istoty transakcji, a nie tylko jej formy prawnej.
- (16) Inwestycje dokonywane na podstawie niepełnych lub niedokładnych informacji na temat strategii inwestycyjnej danego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mogą narazić inwestorów na znaczne straty. Bardzo ważną kwestią jest zatem, by przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania ujawniały wszystkie istotne szczegółowe informacje dotyczące stosowania przez nie transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych oraz swapów przychodu całkowitego. Co więcej, w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania pełna przejrzystość jest szczególnie istotna, gdyż całość aktywów, które są przedmiotem transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i przedmiotem swapów przychodu całkowitego, nie jest własnością zarządzających przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, lecz inwestorów. Ujawnianie pełnych informacji w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i do swapów przychodu całkowitego stanowi zatem niezbędne narzędzie ochrony przed możliwymi konfliktami interesów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

- (17) Nowe przepisy dotyczące przejrzystości transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i przejrzystości swapów przychodu całkowitego są ściśle powiązane z przepisami dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE⁽¹⁾ i 2011/61/UE⁽²⁾, ponieważ dyrektywy te tworzą ramy prawne regulujące ustanawianie przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, zarządzanie tymi przedsiębiorstwami oraz wprowadzanie do obrotu ich jednostek.
- (18) Przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mogą działać jako przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) zarządzane przez spółki zarządzające UCITS lub przez spółki inwestycyjne UCITS posiadających zezwolenie wydane zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE bądź jako alternatywne fundusze inwestycyjne (AFI) zarządzane przez zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ZAFI) posiadających zezwolenie lub zarejestrowanych zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE. Nowe przepisy dotyczące przejrzystości z użyciem papierów wartościowych i przejrzystości swapów przychodu całkowitego wprowadzone niniejszym rozporządzeniem uzupełniają przepisy tych dyrektyw i powinny mieć zastosowanie w uzupełnieniu tych dyrektywach.
- (19) Aby inwestorzy mogli dowiedzieć się o ryzykach związanych ze stosowaniem transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i ze stosowaniem swapów przychodu całkowitego, zarządzający przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania powinni w swoich sprawozdaniach okresowych umieszczać szczegółowe informacje na temat wszelkich przypadków stosowania tych technik. Okresowe sprawozdania, które już dziś muszą przedstawiać spółki zarządzające UCITS lub spółki inwestycyjne UCITS oraz zarządzający AFI, powinny być uzupełnione o dodatkowe informacje dotyczące stosowania transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i stosowania swapów przychodu całkowitego. Doprecyzowując jeszcze bardziej zawartość tych okresowych sprawozdań, EUNGI³ powinien wziąć pod uwagę obciążenia administracyjne i cechy charakterystyczne odnoszące się do poszczególnych rodzajów transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i do swapów przychodu całkowitego.
- (20) Polityka inwestycyjna przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i do swapów przychodu całkowitego powinna być jednoznacznie ujawniona w dokumentach udostępnianych przed zawarciem umowy, takich jak prospekt emisyjny w przypadku UCITS oraz informacje ujawniane inwestorom przed zawarciem umowy w przypadku AFI. Dzięki temu inwestorzy powinni zrozumieć i uświadomić sobie nieodłączne ryzyka, zanim podejmą decyzje o dokonaniu inwestycji w konkretny UCITS lub AFI.
- (21) Ponowne wykorzystanie zabezpieczenia zapewnia płynność i umożliwia kontrahentom zmniejszenie kosztów finansowania. Na ogół prowadzi jednak do tworzenia złożonych łańcuchów zabezpieczeń między tradycyjną bankowością a równoległym systemem bankowym, stwarzając ryzyka dla stabilności finansowej. Brak przejrzystości co do zakresu, w jakim instrumenty finansowe przekazane jako zabezpieczenie zostały ponownie wykorzystane, oraz związane z tym ryzyka w przypadku upadłości mogą osłabić zaufanie do kontrahentów i spotęgować ryzyka dla stabilności finansowej.
- (22) Aby zwiększyć przejrzystość ponownego wykorzystania, należy nałożyć minimalne wymogi w zakresie informowania. Ponowne wykorzystanie powinno być możliwe tylko wtedy, gdy kontrahent przekazujący zabezpieczenie został wyraźnie o nim poinformowany i wyraził na to zgodę. Wykonanie prawa do ponownego wykorzystania powinno być odzwierciedlone na rachunku papierów wartościowych kontrahenta przekazującego zabezpieczenie, chyba że rachunek taki jest regulowany prawem państwa trzeciego, które może przewidywać inne odpowiednie środki odzwierciedlenia takiego ponownego wykorzystania.
- (23) Chociaż zakres przepisów dotyczących ponownego wykorzystania w niniejszym rozporządzeniu jest szerszy niż zakres dyrektywy 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾, niniejsze rozporządzenie nie zmienia zakresu tej dyrektywy, powinno być raczej rozumiane jako uzupełnienie tej dyrektywy. Warunki, na jakich kontrahenci mają prawo do ponownego wykorzystania, oraz warunki korzystania z tego prawa nie powinny w żaden sposób osłabiać ochrony przyznanej uzgodnieniom dotyczącym zabezpieczeń finansowych polegającym na przeniesieniu tytułu na mocy dyrektywy 2002/47/WE. W tym kontekście ewentualne naruszenie wymogów dotyczących przejrzystości w odniesieniu do ponownego wykorzystania nie powinno naruszać przepisów prawa krajowego dotyczącego ważności lub skutku transakcji.
- (24) Niniejsze rozporządzenie ustanawia w odniesieniu do ponownego wykorzystania ściśle przepisy dotyczące informowania kontrahentów, co powinno pozostać bez uszczerbku dla stosowania przepisów sektorowych dostosowanych do konkretnych podmiotów, struktur i sytuacji. W związku z tym przewidziane w niniejszym rozporządzeniu przepisy dotyczące ponownego wykorzystania powinny mieć zastosowanie, przykładowo, do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania i depozytariuszy lub klientów firm inwestycyjnych jedynie w takim stopniu, w jakim ramy prawne dla przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania lub dla ochrony aktywów klientów, stanowiące *lex specialis* i mające pierwszeństwo przed przepisami niniejszego rozporządzenia, nie przewidują surowszych przepisów dotyczących ponownego wykorzystania. W szczególności niniejsze rozporządzenie powinno pozostać bez uszczerbku dla wszelkich przepisów prawa unijnego lub krajowego ograniczających możliwość ponownego wykorzystania przez kontrahentów instrumentów finansowych, które zostały przekazane jako zabezpieczenie przez kontrahentów lub osoby niebędące kontrahentami. Stosowanie wymogów dotyczących ponownego wykorzystania należy odroczyć o sześć miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w celu zapewnienia kontrahentom wystarczająco dużo czasu na dostosowanie ich pozostających do zrealizowania uzgodnień dotyczących zabezpieczeń, łącznie z umowami ramowymi, i w celu zapewnienia zgodności nowych uzgodnień dotyczących zabezpieczeń z niniejszym rozporządzeniem.

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

(2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

(3) Dyrektywa 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych (Dz.U. L 168 z 27.6.2002, s. 43).

- (25) Aby wspierać międzynarodową spójność terminologiczną, w niniejszym rozporządzeniu używa się terminu „ponowne wykorzystanie” zgodnie z ramami polityki RSF. Nie powinno to jednak prowadzić do niespójności w obrębie dorobku prawnego Unii, a w szczególności powinno to pozostać bez uszczerbku dla znaczenia terminu „ponowne wykorzystanie” zastosowanego w dyrektywach 2009/65/WE i 2011/61/UE.
- (26) Aby zapewnić przestrzeganie przez kontrahentów obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz podobne traktowanie kontrahentów w całej Unii, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby właściwe organy były uprawnione do stosowania skutecznych, proporcjonalnych i odstraszących kar administracyjnych i innych środków administracyjnych. W związku z tym kary administracyjne i inne środki administracyjne określone niniejszym rozporządzeniem powinny spełniać określone podstawowe wymogi w odniesieniu do: adresatów; kryteriów, które należy brać pod uwagę przy stosowaniu kary lub środka; publikowania informacji o karach lub środkach; kluczowych uprawnień do nakładania kar, jak również w odniesieniu do wysokości administracyjnych kar pieniężnych. Właściwe jest, by kary i inne środki ustanowione na podstawie dyrektyw 2009/65/WE i 2011/61/UE miały zastosowanie do naruszeń obowiązków dotyczących przejrzystości nałożonych na przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania i określonych w niniejszym rozporządzeniu.
- (27) Przyznane właściwym organom uprawnienia do nakładania kar powinny pozostać bez uszczerbku dla wynikającej z art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 wyłącznej kompetencji EBC do cofania zezwoleń dla instytucji kredytowych na potrzeby nadzoru ostrożnościowego.
- (28) Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące wniosku o rejestrację repozytoriów transakcji i wycofania rejestracji nie mają wpływu na środki odwoławcze przewidziane w rozdziale V rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.
- (29) Standardy techniczne w sektorze usług finansowych powinny zapewniać spójną harmonizację oraz należyta ochronę deponentów, inwestorów i konsumentów w całej Unii. Ponieważ EUNGiPW jest organem cechującym się wysokim poziomem wiedzy specjalistycznej, efektywne i właściwe jest powierzenie temu urzędowi opracowania projektów regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych, które nie wymagają podejmowania decyzji politycznych. Opracowując projekty standardów technicznych, EUNGiPW powinien zapewnić wydajność procesów administracyjnych i sprawozdawczych. Komisji należy powierzyć uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 w następujących obszarach: szczegóły dotyczące poszczególnych rodzajów transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych; szczegóły dotyczące wniosku o rejestrację repozytorium transakcji lub o rozszerzenie rejestracji; szczegóły procedur stosowanych przez repozytoria transakcji w celu zweryfikowania informacji szczegółowych dotyczących transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i zgłaszanych do repozytoriów transakcji; częstotliwość i szczegóły publikowania danych przechowywanych przez repozytoria transakcji, wymogi dotyczące tych danych i dostęp do tych danych; oraz, w razie potrzeby, dalsze szczegóły dotyczące treści załącznika.
- (30) Komisji należy powierzyć uprawnienia do przyjmowania opracowanych przez EUNGiPW wykonawczych standardów technicznych w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 w odniesieniu do formatu i częstotliwości zgłoszeń, formatu wniosku o rejestrację repozytorium transakcji lub o rozszerzenie rejestracji, a także procedur i form wymiany z EUNGiPW informacji na temat kar i innych środków.
- (31) Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmiany wykazu podmiotów, które są wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, oraz do określenia rodzaju opłat, czynności, za które są one pobierane, wysokości opłat oraz sposobu ich uiszczania przez repozytoria transakcji. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, również na poziomie eksperckim. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (32) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do podejmowania decyzji w sprawie oceny przepisów państw trzecich na potrzeby uznania repozytoriów transakcji z państw trzecich oraz w celu uniknięcia potencjalnie dublujących się lub sprzecznych wymogów. Ocena będąca podstawą decyzji w sprawie równoważności wymogów dotyczących zgłoszeń w państwie trzecim nie powinna naruszać prawa repozytorium transakcji, które ma siedzibę w danym państwie trzecim i które zostało uznane przez EUNGiPW, do świadczenia na rzecz podmiotów mających siedzibę w Unii usług w zakresie zgłaszania, ponieważ decyzja w sprawie uznania powinna być niezależna od takiej oceny dla celów równoważności decyzji.
- (33) W przypadku wycofania aktu wykonawczego dotyczącego równoważności kontrahenci powinni zostać automatycznie ponownie objęci wszystkimi wymogami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.
- (34) W stosownych przypadkach Komisja powinna współpracować z organami państw trzecich w celu wypracowania rozwiązań korzystnych dla wszystkich zainteresowanych stron, tak aby zapewnić spójność niniejszego rozporządzenia z wymogami określonymi przez te państwa trzecie, a tym samym zapobiec ewentualnemu powielaniu w tym względzie.

- (35) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie wzmocnienie przejrzystości określonych rodzajów działalności rynkowej, takich jak transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych i ponowne wykorzystanie, aby umożliwić monitorowanie i identyfikację związanych z nimi ryzyk, nie mogą zostać osiągnięte w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, natomiast mogą zostać lepiej osiągnięte na poziomie unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (36) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i przestrzega zasad uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności prawa do ochrony danych osobowych, prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawa do obrony i zasady *ne bis in idem*, wolności prowadzenia działalności gospodarczej, prawa własności oraz prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu. Niniejsze rozporządzenie musi być stosowane zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (37) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 11 lipca 2014 r. ⁽²⁾.
- (38) Wszelka wymiana lub przekazywanie danych osobowych przez właściwe organy państw członkowskich lub przez repozytoria transakcji powinny przebiegać zgodnie z przepisami dotyczącymi przekazywania danych osobowych ustanowionymi w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾. Wszelka wymiana lub przekazywanie danych osobowych przez EUNGiPW, EUNB lub EUNUiPPE powinny przebiegać zgodnie z przepisami dotyczącymi przekazywania danych osobowych ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001.
- (39) Komisja, we współpracy z EUNGiPW, powinna przygotowywać sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego i Rady na temat stosowania na szczeblu międzynarodowym obowiązku zgłaszania określonego w niniejszym rozporządzeniu i monitorować stosowanie tego obowiązku. Termin przedłożenia sprawozdań Komisji powinien pozwolić na przednie rzeczywiste zastosowanie niniejszego rozporządzenia.
- (40) W następstwie wyników prac przeprowadzonych przez stosowne fora międzynarodowe oraz we współpracy z EUNGiPW, EUNB i ERRS, Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat postępów działań międzynarodowych służących ograniczeniu ryzyk związanych z transakcjami finansowanymi z użyciem papierów wartościowych, łącznie z zaleceniami RSF dotyczącymi redukcji wartości w odniesieniu do nierozliczanych centralnie transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, a także na temat stosowności tych zaleceń dla rynków unijnych.
- (41) Stosowanie wymogów dotyczących przejrzystości określonych w niniejszym rozporządzeniu należy odroczyć, aby zapewnić repozytoriom transakcji wystarczająco dużo czasu na złożenie wniosku o zezwolenie na prowadzenie ich rodzajów działalności przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu oraz o uznanie tych rodzajów działalności, zaś kontrahentom i przedsiębiorstwom zbiorowego inwestowania – wystarczająco dużo czasu na spełnienie tych wymogów. W szczególności należy odroczyć rozpoczęcie stosowania wszelkich dodatkowych wymogów w zakresie przejrzystości wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, z uwzględnieniem wytycznych dla właściwych organów oraz dla spółek zarządzających UCITS wydanych przez EUNGiPW w dniu 18 grudnia 2012 r., które określają opcjonalne ramy dla spółek zarządzających UCITS w odniesieniu do ujawniania informacji, a także z uwzględnieniem potrzeby zmniejszenia obciążenia administracyjnego dla zarządzających przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania. W celu zapewnienia efektywnego wdrożenia zgłaszania transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych konieczne jest stopniowe wdrażanie wymogów według rodzajów kontrahentów. Takie podejście powinno brać pod uwagę faktyczne zdolności kontrahenta do wypełnienia obowiązków w zakresie zgłaszania określonych w niniejszym rozporządzeniu.
- (42) Nowe jednolite przepisy dotyczące przejrzystości transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i dotyczące określonych instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, mianowicie swapów przychodu całkowitego, ustanowione w niniejszym rozporządzeniu, są ściśle powiązane

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. C 328 z 20.9.2014, s. 3.

⁽³⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

z zasadami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012, gdyż takie instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym są objęte zakresem wymogów w zakresie zgłaszania na mocy tego rozporządzenia. Aby zapewnić spójny zakres obu zestawów wymogów: dotyczących przejrzystości i zgłaszania, potrzebne jest wyraźne rozróżnienie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i giełdowych instrumentów pochodnych, niezależnie od tego, czy kontrakty te są przedmiotem obrotu na rynkach Unii czy na rynkach państw trzecich. Definicję instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 należy zatem zmienić w celu zapewnienia, by ten sam rodzaj kontraktów pochodnych był identyfikowany jako instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym albo jako giełdowe instrumenty pochodne, niezależnie od tego, czy kontrakty te są przedmiotem obrotu na rynkach Unii czy na rynkach państw trzecich.

(43) Należy w związku z tym odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 648/2012,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES ORAZ DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące przejrzystości transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i ponownego wykorzystania.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do:

a) kontrahentów transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych z siedzibą:

(i) w Unii, w tym do wszystkich ich oddziałów bez względu na to, gdzie się znajdują;

(ii) w państwie trzecim, jeżeli transakcja finansowana z użyciem papierów wartościowych zawierana jest w ramach działalności oddziału danego kontrahenta w Unii;

b) spółek zarządzających przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) oraz spółek inwestycyjnych UCITS zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE;

c) zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ZAFI), którzy otrzymali zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE;

d) kontrahentów angażujących się w ponowne wykorzystanie, z siedzibą:

(i) w Unii, w tym do wszystkich ich oddziałów bez względu na to, gdzie się znajdują;

(ii) w państwie trzecim, gdy:

— ponowne wykorzystanie ma miejsce w ramach działalności oddziału danego kontrahenta w Unii, lub

— ponowne wykorzystanie dotyczy instrumentów finansowych przekazanych na mocy uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń przez kontrahenta z siedzibą w Unii lub przez oddział w Unii kontrahenta mającego siedzibę w państwie trzecim.

2. Art. 4 i 15 nie mają zastosowania do:

a) członków Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC), innych organów państw członkowskich pełniących podobne funkcje oraz innych unijnych podmiotów publicznych, którym powierzono zarządzanie długiem publicznym lub które uczestniczą w zarządzaniu takim długiem;

b) Banku Rozrachunków Międzynarodowych.

3. Art. 4 nie ma zastosowania do transakcji, w których jednym z kontrahentów jest członek ESBC.
4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 30 w celu zmodyfikowania wykazu zawartego w ust. 2 niniejszego artykułu.

W tym celu i przed przyjęciem takich aktów delegowanych Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające ocenę międzynarodowego traktowania banków centralnych i podmiotów publicznych, którym powierzono zarządzanie długiem publicznym lub które uczestniczą w zarządzaniu takim długiem.

Sprawozdanie to zawiera analizę porównawczą traktowania banków centralnych i wspomnianych podmiotów w kontekście ram prawnych szeregu państw trzecich. Jeżeli w sprawozdaniu stwierdzi się – w szczególności w odniesieniu do analizy porównawczej i potencjalnych skutków – że wyłączenie obowiązków pieniężnych tych banków centralnych i podmiotów państw trzecich z art. 15 jest konieczne, Komisja przyjmie akt delegowany dodający te banki i podmioty do wykazu określonego w ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „repozytorium transakcji” oznacza osobę prawną zajmującą się gromadzeniem i przechowywaniem na szczeblu centralnym danych dotyczących transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych;
- 2) „kontrahent” oznacza kontrahenta finansowego lub kontrahenta niefinansowego;
- 3) „kontrahent finansowy” oznacza:
 - a) firmę inwestycyjną, która otrzymała zezwolenie zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE ⁽¹⁾;
 - b) instytucję kredytową, która otrzymała zezwolenie zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE ⁽²⁾ lub z rozporządzeniem (UE) nr 1024/2013;
 - c) zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, który uzyskał zezwolenie zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE ⁽³⁾;
 - d) UCITS i, w stosownych przypadkach, jego spółkę zarządzającą, które otrzymały zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE;
 - e) AFI zarządzany przez zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym (ZAFI), który otrzymał zezwolenie lub został zarejestrowany zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE;
 - f) instytucję pracowniczych programów emerytalnych, która otrzymała zezwolenie lub została zarejestrowana zgodnie z dyrektywą 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾;
- g) kontrahenta centralnego, który otrzymał zezwolenie zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 648/2012;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (Dz.U. L 235 z 23.9.2003, s. 10).

- h) centralny depozyt papierów wartościowych, który otrzymał zezwolenie zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 ⁽¹⁾;
- i) podmiot z państwa trzeciego, który potrzebowałby zezwolenia lub rejestracji zgodnie z aktami ustawodawczymi, o których mowa w lit. a)–h), gdyby miał siedzibę w Unii;
- 4) „kontrahent niefinansowy” oznacza przedsiębiorstwo z siedzibą w Unii lub w państwie trzecim, inne niż podmioty, o których mowa w pkt 3;
- 5) „siedziba” oznacza:
- a) jeżeli kontrahent jest osobą fizyczną – siedzibę główną;
- b) jeżeli kontrahent jest osobą prawną – siedzibę statutową;
- c) jeżeli zgodnie z właściwym dla niego prawem krajowym kontrahent nie ma siedziby statutowej – siedzibę główną;
- 6) „oddział” oznacza miejsce prowadzenia działalności inne niż siedziba główna, które stanowi część kontrahenta i które nie ma osobowości prawnej;
- 7) „udzielanie pożyczek papierów wartościowych lub towarów” lub „zaciąganie pożyczek papierów wartościowych lub towarów” oznaczają transakcję, poprzez którą kontrahent przekazuje papiery wartościowe lub towary, a warunkiem transakcji jest zobowiązanie pożyczkobiorcy do zwrotu równoważnych papierów wartościowych lub towarów w przyszłym terminie lub na żądanie strony przekazującej; dla kontrahenta przekazującego papiery wartościowe lub towary transakcja taka stanowi transakcję udzielenia pożyczki papierów wartościowych lub towarów, natomiast dla kontrahenta, któremu papiery wartościowe lub towary są przekazywane, stanowi ona transakcję zaciągnięcia pożyczki papierów wartościowych lub towarów;
- 8) „transakcja zwrotna kupno-sprzedaż” (*buy-sell back*) lub „transakcja zwrotna sprzedaż-kupno” (*sell-buy back*) oznacza transakcję, w której kontrahent kupuje lub sprzedaje papiery wartościowe, towary lub gwarantowane prawa do papierów wartościowych lub towarów, zgadzając się, odpowiednio, na sprzedaż lub odkup papierów wartościowych, towarów lub takich gwarantowanych praw tego samego rodzaju w określonej cenie i przyszłym terminie; dla kontrahenta kupującego papiery wartościowe, towary lub gwarantowane prawa transakcja taka stanowi transakcję zwrotną kupno-sprzedaż, natomiast dla kontrahenta sprzedającego takie papiery, towary lub prawa stanowi ona transakcję zwrotną sprzedaż-kupno, przy czym taka transakcja zwrotna kupno-sprzedaż lub sprzedaż-kupno nie jest regulowana umową z udzielonym przyrzeczeniem odkupu ani umową z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu, w rozumieniu pkt 9;
- 9) „transakcja odkupu” oznacza transakcję regulowaną umową, poprzez którą kontrahent przenosi na drugą stronę papiery wartościowe, towary albo gwarantowane prawa do papierów wartościowych lub towarów, gdy gwarancji takiej udzieliła uznana giełda posiadająca prawo do tych papierów lub towarów, przy czym umowa nie zezwala kontrahentowi na przeniesienie ani zastaw danego papieru wartościowego lub towaru na rzecz więcej niż jednego kontrahenta jednocześnie, a warunkiem transakcji jest zobowiązanie do odkupu tych papierów lub zastępczych papierów wartościowych, lub towarów o tych samych cechach, po określonej cenie w przyszłym terminie, który został ustalony lub zostanie ustalony przez stronę przenoszącą; dla kontrahenta sprzedającego papiery wartościowe lub towary transakcja ta stanowi umowę z udzielonym przyrzeczeniem odkupu, natomiast dla kontrahenta kupującego papiery lub towary stanowi ona umowę z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu;
- 10) „transakcja z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego” oznacza transakcję, w której kontrahent udziela kredytu w związku z nabyciem, sprzedażą, przeniesieniem papierów wartościowych lub obrotem tymi papierami, i nie obejmuje kredytów innego rodzaju, które posiadają zabezpieczenie w postaci papierów wartościowych;
- 11) „transakcja finansowana z użyciem papierów wartościowych” oznacza:
- a) transakcję odkupu;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywę 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1).

- b) udzielanie pożyczek papierów wartościowych lub towarów oraz zaciąganie pożyczek papierów wartościowych lub towarów;
 - c) transakcję zwrotną kupno-sprzedaż lub transakcję zwrotną sprzedaż-kupno;
 - d) transakcję z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego;
- 12) „ponowne wykorzystanie” oznacza wykorzystanie przez kontrahenta otrzymującego – we własnym imieniu i na własny rachunek lub na rachunek innego kontrahenta, w tym osoby fizycznej – instrumentów finansowych otrzymanych na mocy uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń; wykorzystanie takie obejmuje przeniesienie tytułu lub wykonanie prawa korzystania zgodnie z art. 5 dyrektywy 2002/47/WE, ale nie obejmuje likwidacji instrumentu finansowego w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta przekazującego zabezpieczenie;
- 13) „uzgodnienie dotyczące zabezpieczeń polegające na przeniesieniu tytułu” oznacza uzgodnienie dotyczące zabezpieczeń finansowych polegające na przeniesieniu tytułu, zgodnie z definicją w art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/47/WE, zawarte między kontrahentami w celu zabezpieczenia zobowiązania;
- 14) „uzgodnienie dotyczące zabezpieczeń w formie gwarancji” oznacza uzgodnienie dotyczące zabezpieczeń finansowych w formie gwarancji, zgodnie z definicją w art. 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2002/47/WE, zawarte między kontrahentami w celu zabezpieczenia zobowiązania;
- 15) „uzgodnienie dotyczące zabezpieczeń” oznacza uzgodnienie dotyczące zabezpieczeń polegające na przeniesieniu tytułu lub uzgodnienie dotyczące zabezpieczeń w formie gwarancji;
- 16) „instrument finansowy” oznacza instrument finansowy, zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 15 dyrektywy 2014/65/UE;
- 17) „towar” oznacza towar, zgodnie z definicją w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1287/2006 (!);
- 18) „swap przychodu całkowitego” oznacza kontrakt pochodny, zgodnie z definicją w art. 2 pkt 7 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, na mocy którego jeden kontrahent przenosi całkowity wynik ekonomiczny zobowiązania referencyjnego, w tym dochód z odsetek i opłat, zyski i straty wynikające ze zmian cen, a także straty kredytowe, na innego kontrahenta.

ROZDZIAŁ II

PRZEJRZYŚĆ TRANSAKcji FINANSOWANYCH Z UŻYCIEM PAPIERÓW WARTOŚCIOWYCH

Artykuł 4

Obowiązek zgłaszania oraz klauzule ochronne w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych

1. Kontrahenci transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych zgłaszają szczegółowe informacje dotyczące wszelkich transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, które zawarli, jak również informacje o wszelkich zmianach w takich transakcjach lub o ich zakończeniu, do repozytorium transakcji zarejestrowanego zgodnie z art. 5 lub uznanego zgodnie z art. 19. Informacje te są zgłaszane nie później niż w dniu roboczym następującym po zawarciu, zmianie lub zakończeniu transakcji.

Obowiązek zgłaszania, o którym mowa w akapicie pierwszym, ma zastosowanie do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, które:

- a) zostały zawarte przed stosowną datą rozpoczęcia stosowania określoną w art. 33 ust. 2 lit. a) i które w tym dniu pozostają niezrealizowane, jeżeli:
 - (i) rezydualny termin zapadalności tych transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych w tej dacie przekracza 180 dni; lub jeżeli
 - (ii) takie transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych mają nieokreślony termin zapadalności i 180 dni po tej dacie wciąż pozostają niezrealizowane;

(!) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1287/2006 z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzające środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zobowiązań przedsiębiorstw inwestycyjnych w zakresie prowadzenia rejestrów, sprawozdań z transakcji, przejrzystości rynkowej, dopuszczania instrumentów finansowych do obrotu oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy (Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 1).

b) zawierane są w odpowiednim dniu rozpoczęcia stosowania lub po odpowiedniej dacie rozpoczęcia stosowania określonej w art. 33 ust. 2 lit. a).

Transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych, o których mowa w akapicie drugim lit. a), zgłasza się w terminie 190 dni od odpowiedniej daty rozpoczęcia stosowania określonej w art. 33 ust. 2 lit. a).

2. Kontrahent podlegający obowiązkowi zgłaszania może delegować zgłaszanie szczegółowych informacji dotyczących transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych.

3. W przypadku gdy kontrahent finansowy zawiera transakcję finansowaną z użyciem papierów wartościowych z kontrahentem niefinansowym, który na swój dzień bilansowy nie przekracza limitów w przypadku co najmniej dwóch z trzech kryteriów określonych w art. 3 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE⁽¹⁾, kontrahent finansowy jest odpowiedzialny za dokonanie zgłoszenia w imieniu obu kontrahentów.

W przypadku gdy UCITS zarządzany przez spółkę zarządzającą jest kontrahentem transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, spółka zarządzająca jest odpowiedzialna za dokonanie zgłoszenia w imieniu danego UCITS.

W przypadku gdy kontrahentem transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych jest AFL, jego ZAFI jest odpowiedzialny za dokonanie zgłoszenia w imieniu danego AFL.

4. Kontrahenci prowadzą ewidencję wszystkich zawartych, zmienionych lub zakończonych przez siebie transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych przez co najmniej pięć lat od daty zakończenia transakcji.

5. W przypadku gdy nie jest dostępne żadne repozytorium transakcji, aby zarejestrować szczegółowe informacje dotyczące transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, kontrahenci zapewniają zgłoszenie tych informacji do Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) („EUNGiPW”).

W takich przypadkach EUNGiPW zapewnia, aby wszystkie odnośne podmioty, o których mowa w art. 12 ust. 2, miały dostęp do wszystkich szczegółowych informacji dotyczących transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, które są im niezbędne do wykonywania ich odnośnych obowiązków i uprawnień.

6. W odniesieniu do informacji otrzymanych na podstawie przepisów niniejszego artykułu repozytorium transakcji i EUNGiPW przestrzegają stosownych przepisów dotyczących poufności, integralności i ochrony informacji oraz wypełniają obowiązki określone w szczególności w art. 80 rozporządzenia (UE) nr 648/2012. Na użytek niniejszego artykułu odesłania w art. 80 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 do art. 9 tego rozporządzenia oraz odniesienia do „kontraktów pochodnych” rozumie się jako odesłania do, odpowiednio, niniejszego artykułu oraz odniesienia do „transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych”.

7. Uznaje się, że kontrahent, który zgłasza do repozytorium transakcji lub EUNGiPW szczegółowe informacje dotyczące transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, lub podmiot, który zgłasza takie informacje w imieniu kontrahenta, nie narusza żadnego ograniczenia w zakresie ujawniania informacji nałożonego na mocy umowy lub na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych.

8. Ujawnienie informacji nie naraża podmiotu dokonującego zgłoszenia, jego dyrektorów ani pracowników na żaden rodzaj odpowiedzialności wynikający z tego ujawnienia.

9. Aby zapewnić spójne stosowanie niniejszego artykułu oraz spójność ze zgłaszaniem na mocy art. 9 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 i ze standardami uzgodnionymi na szczeblu międzynarodowym, EUNGiPW – w ścisłej współpracy z ESBC i z uwzględnieniem potrzeb ESBC – opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających szczegóły zgłoszeń, o których mowa w ust. 1 i 5 niniejszego artykułu, w odniesieniu do poszczególnych rodzajów transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, obejmujące co najmniej:

a) wskazanie stron transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych oraz, jeżeli to inne podmioty, beneficjentów praw i obowiązków wynikających z tej transakcji;

b) kwotę główną; walutę; aktywa wykorzystane jako zabezpieczenie oraz ich rodzaj, jakość i wartość; metodę przekazania zabezpieczenia; fakt, czy zabezpieczenie jest dostępne do ponownego wykorzystania; w przypadkach, gdy zabezpieczenie odróżnia się od innych aktywów – czy zostało ono ponownie wykorzystane; ewentualne zabezpieczenie zastępcze; stawkę odkupu, opłatę za udzielenie pożyczki lub stawkę uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego; redukcję wartości; datę waluty; termin zapadalności; najwcześniejszy termin wypowiedzenia; oraz segment rynku;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

c) w zależności od transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych, szczególnie dotyczące:

- (i) reinwestycji zabezpieczenia gotówkowego;
- (ii) papierów wartościowych lub towarów będących przedmiotem udzielania lub zaciągania pożyczek.

Przy opracowywaniu projektów tych standardów technicznych EUNGiPW uwzględnia techniczną specyfikę pakietów aktywów i, w stosownych przypadkach, przewidują możliwość zgłaszania danych dotyczących zabezpieczeń na poziomie pozycji.

EUNGiPW przedkłada Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 13 stycznia 2017 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

10. Aby zapewnić jednolite warunki stosowania ust. 1 niniejszego artykułu i, w miarę możliwości, spójność ze zgłaszaniem zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, a także harmonizację formatów stosowanych przez poszczególne repozytoria transakcji, EUNGiPW – w ścisłej współpracy z ESBC i z uwzględnieniem potrzeb ESBC – opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających format i częstotliwość zgłoszeń, o których mowa w ust. 1 i 5 niniejszego artykułu, dla poszczególnych rodzajów transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych.

Format obejmuje w szczególności:

- a) globalne identyfikatory podmiotu prawnego (LEI) lub wstępne identyfikatory podmiotu prawnego do czasu pełnego wdrożenia systemu globalnych identyfikatorów podmiotu prawnego;
- b) międzynarodowe kody identyfikujące papier wartościowy (kody ISIN); oraz
- c) unikatowe identyfikatory transakcji.

Opracowując projekty tych standardów technicznych, EUNGiPW bierze pod uwagę zmiany na szczeblu międzynarodowym oraz standardy uzgodnione na szczeblu unijnym lub globalnym.

EUNGiPW przedkłada Komisji projekty tych wykonawczych standardów technicznych do dnia 13 stycznia 2017 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

ROZDZIAŁ III

REJESTRACJA REPOZYTORIÓW TRANSAKCJI I NADZÓR NAD NIMI

Artykuł 5

Rejestracja repozytoriów transakcji

1. Repozytorium transakcji rejestruje się w EUNGiPW na użytek art. 4 zgodnie z warunkami i procedurą określonymi w niniejszym artykule.
2. Aby kwalifikować się do rejestracji na mocy niniejszego artykułu, repozytorium transakcji musi być osobą prawną z siedzibą w Unii, stosować procedury służące sprawdzeniu kompletności i prawidłowości szczegółowych informacji zgłaszanych mu na podstawie art. 4 ust. 1 oraz spełniać wymogi ustanowione w art. 78, 79 i 80 rozporządzenia (UE) nr 648/2012. Na użytek niniejszego artykułu odesłania w art. 78 i 80 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 do jego art. 9 traktuje się jako odesłania do art. 4 niniejszego rozporządzenia.
3. Rejestracja repozytorium transakcji jest ważna na całym terytorium Unii.

4. Zarejestrowane repozytorium transakcji musi stale spełniać warunki rejestracji. Repozytorium transakcji bezzwłocznie powiadamia EUNGiPW o wszelkich istotnych zmianach warunków rejestracji.

5. Repozytorium transakcji składa do EUNGiPW jedno z następujących:

a) wniosek o rejestrację;

b) wniosek o rozszerzenie rejestracji na użytek art. 4 niniejszego rozporządzenia w przypadku repozytorium transakcji już zarejestrowanego na mocy tytułu VI rozdział 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

6. W terminie 20 dni roboczych od otrzymania wniosku EUNGiPW sprawdza, czy jest on kompletny.

Jeżeli wniosek nie jest kompletny, EUNGiPW wyznacza termin, w którym dane repozytorium transakcji ma przedłożyć dodatkowe informacje.

Po stwierdzeniu, że wniosek jest kompletny, EUNGiPW powiadamia o tym dane repozytorium transakcji.

7. Aby zapewnić spójne stosowanie niniejszego artykułu, EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających szczegóły wszystkich z wymienionych poniżej elementów:

a) procedur, o których mowa ust. 2 niniejszego artykułu i które mają stosować repozytoria transakcji w celu sprawdzenia kompletności i prawidłowości szczegółowych informacji zgłaszanych im na podstawie art. 4 ust. 1;

b) wniosku o rejestrację, o którym mowa w ust. 5 lit. a);

c) uproszczonego wniosku o rozszerzenie rejestracji, o którym mowa w ust. 5 lit. b), w celu uniknięcia dublowania wymogów.

EUNGiPW przedkłada Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 13 stycznia 2017 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

8. Aby zapewnić jednolite warunki stosowania ust. 1 i 2, EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających format obu z poniższych elementów:

a) wniosku o rejestrację, o którym mowa w ust. 5 lit. a);

b) wniosku o rozszerzenie usług, o którym mowa w ust. 5 lit. b).

W odniesieniu do akapitu pierwszego lit. b) EUNGiPW opracowuje uproszczony format w celu uniknięcia dublowania procedur.

EUNGiPW przedkłada Komisji projekty tych wykonawczych standardów technicznych do dnia 13 stycznia 2017 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 6

Poprzedzające rejestrację powiadomienie właściwych organów i konsultacje z nimi, lub rozszerzenie rejestracji

1. Jeżeli repozytorium transakcji występujące o rejestrację lub rozszerzenie rejestracji jest podmiotem, który otrzymał zezwolenie lub został zarejestrowany przez właściwy organ w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, przed zarejestrowaniem danego repozytorium transakcji EUNGiPW bezzwłocznie powiadamia ten właściwy organ i konsultuje się z nim.
2. EUNGiPW i odpowiedni właściwy organ wymieniają wszelkie informacje niezbędne do zarejestrowania repozytorium transakcji lub rozszerzenia rejestracji, jak również do nadzorowania, czy podmiot ten spełnia warunki swojej rejestracji lub swojego zezwolenia w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę.

Artykuł 7

Rozpatrzenie wniosku

1. W terminie 40 dni roboczych od powiadomienia, o którym mowa w art. 5 ust. 6, EUNGiPW rozpatruje wniosek o rejestrację, lub o rozszerzenie rejestracji, w oparciu o to, czy dane repozytorium transakcji spełnia przepisy niniejszego rozdziału, i przyjmuje decyzję o rejestracji lub jej rozszerzeniu albo odmowie rejestracji lub jej rozszerzenia wraz z pełnym uzasadnieniem.
2. Decyzja wydana przez EUNGiPW na podstawie ust. 1 staje się skuteczna piątego dnia roboczego po jej przyjęciu.

Artykuł 8

Powiadomienie o decyzji EUNGiPW w sprawie rejestracji lub rozszerzeniu rejestracji

1. Po przyjęciu decyzji, o której mowa w art. 7 ust. 1, lub wycofaniu rejestracji, o którym mowa w art. 10 ust. 1, EUNGiPW powiadamia o tym dane repozytorium transakcji w ciągu pięciu dni roboczych i podaje pełne uzasadnienie swojej decyzji.

EUNGiPW bezzwłocznie powiadamia o swojej decyzji właściwy organ, o którym mowa w art. 6 ust. 1.

2. EUNGiPW informuje Komisję o każdej decyzji podjętej zgodnie z ust. 1.
3. EUNGiPW publikuje na swojej stronie internetowej wykaz repozytoriów transakcji zarejestrowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Wykaz ten jest aktualizowany w ciągu pięciu dni roboczych po przyjęciu decyzji na podstawie ust. 1.

Artykuł 9

Uprawnienia EUNGiPW

1. Uprawnienia powierzone EUNGiPW zgodnie z art. 61–68, 73 i 74 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, w związku z jego załącznikami I i II, są wykonywane również w odniesieniu do niniejszego rozporządzenia. Odesłania do art. 81 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 w załączniku I do tego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do, odpowiednio, art. 12 ust. 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.
2. Uprawnienia powierzone, na mocy art. 61, 62 i 63 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, EUNGiPW lub urzędnikowi EUNGiPW lub innej osobie upoważnionej przez EUNGiPW nie mogą być wykorzystywane w celu żądania ujawnienia informacji lub dokumentów, które są objęte klauzulą poufności wymiany informacji między prawnikiem a klientem.

Artykuł 10

Wycofanie rejestracji

1. Z zastrzeżeniem art. 73 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 EUNGiPW wycofuje rejestrację repozytorium transakcji, jeżeli dane repozytorium transakcji:

a) wyraźnie zrzeka się rejestracji lub nie świadczyło usług w poprzednich sześciu miesiącach;

- b) uzyskało rejestrację na podstawie fałszywych oświadczeń lub w inny niezgodny z prawem sposób;
 - c) przestało spełniać warunki, na podstawie których zostało zarejestrowane.
2. EUNGiPW bezzwłocznie powiadamia odpowiedni właściwy organ, o którym mowa w art. 6 ust. 1, o decyzji o wycofaniu rejestracji danemu repozytorium transakcji.
3. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego, w którym repozytorium transakcji świadczy usługi i prowadzi działalność, jest zdania, że spełniony jest jeden z warunków, o których mowa w ust. 1, może zwrócić się do EUNGiPW o sprawdzenie, czy spełnione są warunki wycofania rejestracji danemu repozytorium transakcji. Jeżeli EUNGiPW nie zdecyduje się na wycofanie rejestracji danemu repozytorium transakcji, przedstawia pełne uzasadnienie swojej decyzji.
4. Właściwym organem, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, jest organ wyznaczony na podstawie art. 16 ust. 1 lit. a) i b) niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 11

Oplaty nadzorcze

1. EUNGiPW pobiera od repozytoriów transakcji opłaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu. Opłaty te są proporcjonalne do obrotów danego repozytorium transakcji i w pełni pokrywają niezbędne wydatki EUNGiPW związane z rejestracją i uznaniem repozytoriów transakcji oraz nadzorem nad nimi, a także zwrotem wszelkich kosztów, jakie mogą ponieść właściwe organy w wyniku ewentualnego przekazania zadań zgodnie z art. 9 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. W zakresie, w jakim art. 9 ust. 1 niniejszego rozporządzenia odsyła do art. 74 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, odesłania do art. 72 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 traktuje się jako odesłania do ust. 2 niniejszego artykułu.

W przypadku gdy repozytorium transakcji zostało już zarejestrowane na mocy tytułu VI rozdział 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, opłaty, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, dostosowuje się jedynie w celu odzwierciedlenia dodatkowych niezbędnych wydatków i kosztów związanych z rejestracją i uznaniem repozytoriów transakcji oraz nadzorem nad nimi na mocy niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 30 w celu sprecyzowania rodzaju opłat, czynności, za które są one pobierane, wysokości opłat oraz sposobu ich uiszczania.

Artykuł 12

Przejrzystość i dostępność danych przechowywanych w repozytorium transakcji

1. Repozytorium transakcji regularnie i w łatwo dostępny sposób publikuje zagregowane pozycje dla poszczególnych rodzajów transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, które zostały mu zgłoszone.
2. Repozytorium transakcji gromadzi i przechowuje szczegółowe informacje dotyczące transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych oraz zapewnia, by następujące podmioty miały bezpośredni i natychmiastowy dostęp do tych szczegółowych informacji, tak by umożliwić im wykonywanie ich odnośnych obowiązków i uprawnień:
- a) EUNGiPW;
 - b) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) („EUNB”);
 - c) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi) („EUNUIPPE”);
 - d) ERRS;
 - e) właściwy organ nadzorujący systemy obrotu, w których zawierane są zgłaszane transakcje;
 - f) stosowni członkowie ESBC, w tym Europejski Bank Centralny (EBC) w trakcie wykonywania jego zadań w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013;

- g) stosowne organy państwa trzeciego, w odniesieniu do którego przyjęto akt wykonawczy na mocy art. 19 ust. 1;
- h) organy nadzoru wyznaczone na mocy art. 4 dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾;
- i) stosowne unijne organy nadzoru giełd i papierów wartościowych, których odnośne obowiązki i uprawnienia nadzorcze obejmują transakcje, rynki, uczestników i aktywa wchodzące w zakres niniejszego rozporządzenia;
- j) Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki ustanowiona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 713/2009 ⁽²⁾;
- k) organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wyznaczone na mocy art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ⁽³⁾;
- l) Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji ustanowiona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 ⁽⁴⁾;
- m) organy, o których mowa w art. 16 ust. 1.

3. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu EUNGiPW – w ścisłej współpracy z ESBC i z uwzględnieniem potrzeb podmiotów, o których mowa w ust. 2 – opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) częstotliwość i szczegóły zagregowanych pozycji, o których mowa w ust. 1, oraz szczegółowe informacje dotyczące transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, o których mowa w ust. 2;
- b) standardy operacyjne niezbędne do umożliwienia terminowego, ustrukturyzowanego i wszechstronnego:
 - (i) gromadzenia danych;
 - (ii) agregowania i porównywania danych z różnych repozytoriów;
- c) szczegóły informacji, do których dostęp mają mieć podmioty określone w ust. 2, z uwzględnieniem ich uprawnień i specyficznych potrzeb;
- d) warunki, na jakich podmioty, o których mowa w ust. 2, mają mieć bezpośredni i natychmiastowy dostęp do danych przechowywanych w repozytoriach transakcji.

Projekty tych regulacyjnych standardów technicznych zapewniają brak możliwości zidentyfikowania stron transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych na podstawie informacji publikowanych zgodnie z ust. 1.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia (Dz.U. L 142 z 30.4.2004, s. 12).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 713/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

EUNGiPW przedkłada Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 13 stycznia 2017 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

ROZDZIAŁ IV

PRZEJRZYŚĆ WOBEC INWESTORÓW

Artykuł 13

Przejrzystość przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w sprawozdaniach okresowych

1. Spółki zarządzające UCITS, spółki inwestycyjne UCITS oraz ZAFI informują swoich inwestorów o stosowaniu przez nich: transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych oraz swapów przychodu całkowitego w następujący sposób:

a) spółki zarządzające UCITS lub spółki inwestycyjne UCITS zamieszczają te informacje w sprawozdaniach półrocznych i rocznych, o których mowa w art. 68 dyrektywy 2009/65/WE;

b) ZAFI zamieszczają te informacje w sprawozdaniu rocznym, o którym mowa w art. 22 dyrektywy 2011/61/UE.

2. Informacje o transakcjach finansowanych z użyciem papierów wartościowych i o swapach przychodu całkowitego obejmują dane przewidziane w sekcji A załącznika.

3. Aby zapewnić jednolite ujawnianie danych oraz uwzględnić cechy charakterystyczne odnoszące się do poszczególnych rodzajów transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i do swapów przychodu całkowitego, EUNGiPW może, z uwzględnieniem istniejących wymogów na mocy dyrektywy 2009/65/WE i dyrektywy 2011/61/UE, jak również zmieniających się praktyk rynkowych, opracować projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu dalszego doprecyzowania zawartości sekcji A załącznika.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 14

Przejrzystość przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w dokumentach udostępnianych przed zawarciem umowy

1. W prospekcie emisyjnym UCITS, o którym mowa w art. 69 dyrektywy 2009/65/WE, oraz w ujawnianych inwestorom przez ZAFI informacjach, o których mowa w art. 23 ust. 1 i 3 dyrektywy 2011/61/UE, określa się transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych i swapy przychodu całkowitego, do stosowania których uprawnione są, odpowiednio, spółki zarządzające UCITS lub spółki inwestycyjne UCITS oraz ZAFI, jak również zamieszcza się wyraźne oświadczenie o stosowaniu tych transakcji i instrumentów.

2. Prospekt emisyjny i ujawniane inwestorom informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej dane przewidziane w sekcji B załącznika.

3. Aby odzwierciedlić zmieniające się praktyki rynkowe lub aby zapewnić jednolite ujawnianie informacji, EUNGiPW może, z uwzględnieniem wymogów określonych w dyrektywie 2009/65/WE i dyrektywy 2011/61/UE, opracować projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu dalszego doprecyzowania zawartości sekcji B załącznika.

Przygotowując projekt regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, EUNGiPW ma na uwadze fakt, że trzeba zapewnić wystarczająco długi czas na ich zastosowanie.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

ROZDZIAŁ V

PRZEJRZYŚĆ PONOWNEGO WYKORZYSTANIA*Artykuł 15***Ponowne wykorzystanie instrumentów finansowych otrzymanych na mocy uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń**

1. Ewentualne prawo kontrahentów do ponownego wykorzystania instrumentów finansowych otrzymanych jako zabezpieczenie podlega co najmniej obu następującym warunkom:

a) kontrahent przekazujący zabezpieczenie został należycie poinformowany na piśmie przez kontrahenta otrzymującego zabezpieczenie o ryzykach i konsekwencjach, jakie mogą się wiązać z jednym z następujących elementów:

(i) wyrażeniem zgody na prawo korzystania z zabezpieczeń na podstawie uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń w formie gwarancji zgodnie z art. 5 dyrektywy 2002/47/WE;

(ii) zawarciem uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń polegającego na przeniesieniu tytułu;

b) kontrahent przekazujący zabezpieczenie udzielił uprzednio swojej wyraźnej zgody, poświadczonej podpisem złożonym na piśmie lub w prawnie równoważny sposób, na uzgodnienie dotyczące zabezpieczeń w formie gwarancji, przy czym warunki tego uzgodnienia przewidują prawo korzystania zgodnie z art. 5 dyrektywy 2002/47/WE, lub też kontrahent ten jednoznacznie wyraził zgodę na zapewnienie zabezpieczenia w drodze uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń polegającego na przeniesieniu tytułu.

W odniesieniu do lit. a) akapitu pierwszego kontrahent przekazujący zabezpieczenie jest na piśmie informowany co najmniej o ryzykach i konsekwencjach, jakie mogą wynikać w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta otrzymującego zabezpieczenie.

2. Ewentualne wykonanie przez kontrahentów przysługującego im prawa do ponownego wykorzystania podlega co najmniej obu następującym warunkom:

a) ponowne wykorzystanie następuje zgodnie z warunkami określonymi w uzgodnieniu dotyczącym zabezpieczeń, o którym mowa w ust. 1 lit. b);

b) instrumenty finansowe otrzymane na mocy uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń zostają przeniesione z rachunku kontrahenta przekazującego zabezpieczenie.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego lit. b), w przypadku gdy kontrahent będący stroną uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń ma siedzibę w państwie trzecim, a rachunek kontrahenta przekazującego zabezpieczenie jest prowadzony w państwie trzecim i podlega jego przepisom prawnym, ponowne wykorzystanie potwierdza się za pomocą przeniesienia z rachunku kontrahenta przekazującego zabezpieczenie albo za pomocą innych stosownych środków.

3. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla surowszych przepisów sektorowych, w szczególności przepisów dyrektyw 2009/65/WE i 2014/65/UE, oraz przepisów prawa krajowego służących zapewnieniu wyższego poziomu ochrony kontrahentów przekazujących zabezpieczenie.

4. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na przepisy prawa krajowego dotyczące ważności lub skutku transakcji.

ROZDZIAŁ VI

NADZÓR ORAZ WŁAŚCIWE ORGANY*Artykuł 16***Wyznaczenie właściwych organów oraz ich uprawnienia**

1. Na użytek niniejszego rozporządzenia właściwymi organami są:

- a) w odniesieniu do kontrahentów finansowych właściwe organy lub właściwe organy krajowe w rozumieniu rozporządzeń (UE) nr 648/2012, (UE) nr 1024/2013 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektyw 2003/41/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE i 2014/65/UE oraz organy nadzoru w rozumieniu dyrektywy 2009/138/WE;
- b) w odniesieniu do kontrahentów niefinansowych – właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 10 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;
- c) na użytek art. 13 i 14 niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do spółek zarządzających UCITS i spółek inwestycyjnych UCITS – właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 97 dyrektywy 2009/65/WE;
- d) na użytek art. 13 i 14 niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do ZAFI – właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 44 dyrektywy 2011/61/UE.

2. Właściwe organy wykonują uprawnienia powierzone im na podstawie przepisów, o których mowa w ust. 1, i nadzorują przestrzeganie obowiązków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.

3. Właściwe organy, o których mowa w ust. 1 lit. c) i d) niniejszego artykułu, monitorują spółki zarządzające UCITS, spółki inwestycyjne UCITS oraz ZAFI z siedzibą na ich terytorium w celu sprawdzenia, czy nie stosują one ani transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, ani swapów przychodu całkowitego, chyba że takie spółki zarządzające UCITS, spółki inwestycyjne UCITS lub ZAFI spełniają wymogi art. 13 i 14.

Artykuł 17

Współpraca właściwych organów

1. Właściwe organy, o których mowa w art. 16, oraz EUNGiPW ściśle ze sobą współpracują i wymieniają informacje na potrzeby wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia, w szczególności w celu wskazywania i korygowania naruszeń niniejszego rozporządzenia.

2. Właściwy organ może odmówić podjęcia działań na podstawie wniosku o współpracę lub wniosku o wymianę informacji zgodnie z ust. 1 tylko w następujących wyjątkowych okolicznościach:

- a) gdy zostało już wszczęte postępowanie sądowe w sprawie tych samych działań i przeciwko tym samym osobom przed organami państwa członkowskiego właściwego organu, do którego wpłynął wniosek; albo
- b) gdy w państwie członkowskim właściwego organu, do którego wpłynął wniosek, wydano już prawomocny wyrok w odniesieniu do tych samych osób za te same działania.

W przypadku takiej odmowy właściwy organ powiadamia stosownie organ, który wystąpił z wnioskiem, oraz EUNGiPW, przedstawiając jak najbardziej szczegółowe informacje.

3. Podmioty, o których mowa w art. 12 ust. 2, i stosowni członkowie ESBC ściśle współpracują na warunkach ustanowionych w niniejszym ustępie.

Taka ścisła współpraca jest poufna i uwarunkowana uzasadnionym wnioskiem odpowiednich właściwych organów, a jej jedynym celem jest umożliwienie tym organom wypełnienia ich odnośnych obowiązków.

Niezależnie od akapitów pierwszego i drugiego członkowie ESBC mogą odmówić przedstawienia informacji, gdy transakcje są przez nich zawierane w ramach sprawowania funkcji organów kształtujących politykę pieniężną.

W przypadku odmowy, o której mowa w akapicie trzecim, stosowny członek ESBC powiadamia organ, który wystąpił z wnioskiem, o takiej odmowie, podając jej uzasadnienie.

Artykuł 18

Tajemnica zawodowa lub służbowa

1. Wszelkie informacje poufne otrzymywane, wymieniane lub przekazywane na mocy niniejszego rozporządzenia podlegają warunkom tajemnicy zawodowej lub służbowej ustanowionym w ust. 2 i 3.
2. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej lub służbowej ma zastosowanie do wszystkich osób, które pracują lub pracowały dla podmiotów, o których mowa w art. 12 ust. 2, dla właściwych organów, o których mowa w art. 16, dla EUNGiPW, EUNB i EUNUiPPE, bądź dla audytorów i ekspertów, którzy otrzymali stosowne instrukcje od właściwych organów lub EUNGiPW, EUNB i EUNUiPPE. Bez uszczerbku dla krajowych przepisów prawa karnego lub podatkowego lub przepisów niniejszego rozporządzenia, informacji poufnych, które osoby te otrzymują w trakcie wykonywania swoich obowiązków, nie można ujawniać żadnej osobie ani organowi, chyba że w formie skrótowej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych kontrahentów, repozytoriów transakcji lub wszelkich innych osób.
3. Bez uszczerbku dla krajowych przepisów prawa karnego lub podatkowego, właściwe organy, EUNGiPW, EUNB i EUNUiPPE, podmioty lub osoby fizyczne lub prawne inne niż właściwe organy, otrzymujące informacje poufne na mocy niniejszego rozporządzenia, mogą wykorzystywać te informacje wyłącznie do wykonywania swoich obowiązków oraz sprawowania swoich funkcji, w przypadku właściwych organów – w ramach zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, a w przypadku innych organów, podmiotów lub osób fizycznych lub prawnych – do celów, do których przekazano im takie informacje, lub w kontekście postępowania administracyjnego lub sądowego odnoszącego się konkretnie do sprawowania tych funkcji, bądź w obydwu tych przypadkach. Jeżeli EUNGiPW, EUNB i EUNUiPPE, właściwy organ lub inny organ, podmiot lub osoba przekazujące informacje wyrażą na to zgodę, organ otrzymujący informacje może je wykorzystać do innych niekomercyjnych celów.
4. Ust. 2 i 3 nie uniemożliwiają EUNGiPW, EUNB i EUNUiPPE, właściwym organom lub odpowiednim bankom centralnym wymiany lub przekazywania informacji poufnych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i z innymi przepisami mającymi zastosowanie do firm inwestycyjnych, instytucji kredytowych, funduszy emerytalnych, pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, zakładów ubezpieczeń, rynków regulowanych lub operatorów rynku, lub inaczej za zgodą właściwego organu lub innego organu lub podmiotu lub osoby fizycznej lub prawnej, które przekazały te informacje.
5. Przepisy ust. 2 i 3 nie uniemożliwiają właściwym organom wymiany lub przekazywania, zgodnie z przepisami krajowymi, informacji poufnych, które nie zostały otrzymane od właściwego organu innego państwa członkowskiego.

ROZDZIAŁ VII

STOSUNKI Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 19

Równoważność i uznawanie repozytoriów transakcji

1. Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające, że rozwiązania prawne i nadzorcze państwa trzeciego dają pewność, że:
 - a) repozytoria transakcji, które uzyskały zezwolenie w tym państwie trzecim, spełniają prawnie wiążące wymogi równoważne wymogom ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu;
 - b) w tym państwie trzecim na bieżąco stosuje się skuteczny nadzór i skutecznie egzekwuje się prawo w odniesieniu do repozytoriów transakcji;
 - c) istnieją gwarancje dochowania tajemnicy zawodowej lub służbowej, w tym ochrony przez stosowne organy tajemnic handlowych wymienianych ze stronami trzecimi, które to gwarancje są co najmniej równoważne gwarancjom ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu; oraz
 - d) na repozytoriach transakcji, które uzyskały zezwolenie w tym państwie trzecim, ciąży prawnie wiążący i możliwy do wyegzekwowania obowiązek udzielenia podmiotom, o których mowa w art. 12 ust. 2, bezpośredniego i natychmiastowego dostępu do danych.

Akt wykonawczy, o którym mowa w akapicie pierwszym, określa również odpowiednie organy państwa trzeciego posiadające uprawnienia do dostępu do danych dotyczących transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, które to dane są przechowywane w repozytoriach transakcji mających siedzibę w Unii.

Akt wykonawczy, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 31 ust. 2.

2. W przypadku gdy na repozytoriach transakcji, które uzyskały zezwolenie w państwie trzecim, nie ciąży prawnie wiążący i możliwy do wyegzekwowania obowiązek na mocy prawa tego państwa trzeciego udzielenia podmiotom, o których mowa w art. 12 ust. 2, bezpośredniego i natychmiastowego dostępu do danych, Komisja przedkłada Radzie zalecenia w sprawie negocjowania umów międzynarodowych z tymi państwami trzecimi w zakresie wzajemnego udostępniania i wymiany informacji na temat transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, które to informacje są przechowywane w repozytoriach transakcji mających siedzibę w tym państwie trzecim, w celu zapewnienia, by wszystkie podmioty, o których mowa w art. 12 ust. 2 miały bezpośredni i natychmiastowy dostęp do wszystkich informacji niezbędnych do wykonywania ich obowiązków.

3. Repozytorium transakcji mające siedzibę w państwie trzecim może świadczyć usługi i prowadzić działalność na rzecz podmiotów z siedzibą w Unii na użytek art. 4 wyłącznie wtedy, gdy zostało uznane przez EUNGiPW zgodnie z wymogami określonymi w ust. 4 niniejszego artykułu.

4. Repozytorium transakcji, o którym mowa w ust. 3, składa do EUNGiPW jedno z następujących:

a) wniosek o uznanie;

b) wniosek o rozszerzenie rejestracji na użytek art. 4 niniejszego rozporządzenia w przypadku repozytorium transakcji już uznanego zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 648/2012.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4, załącza się wszystkie niezbędne informacje, w tym co najmniej informacje niezbędne do sprawdzenia, czy dane repozytorium transakcji uzyskało zezwolenie i podlega skutecznemu nadzorowi w państwie trzecim, które spełnia wszystkie następujące kryteria:

a) Komisja stwierdziła w drodze aktu wykonawczego przyjętego na podstawie ust. 1, że dane państwo trzecie posiada równoważne i możliwe do wyegzekwowania ramy regulacyjne i nadzorcze;

b) odpowiednie organy danego państwa trzeciego zawarły z EUNGiPW uzgodnienia dotyczące współpracy określające co najmniej:

(i) mechanizm wymiany informacji między EUNGiPW i innym organem Unii wykonującym obowiązki w wyniku ewentualnego przekazania zadań na mocy art. 9 ust. 1, z jednej strony, a odpowiednimi właściwymi organami przedmiotowego państwa trzeciego, z drugiej strony; oraz

(ii) procedury dotyczące koordynowania działań nadzorczych.

W odniesieniu do przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego EUNGiPW stosuje rozporządzenie (WE) nr 45/2001.

6. W terminie 30 dni roboczych od otrzymania wniosku EUNGiPW sprawdza, czy jest on kompletny. W razie stwierdzenia przez EUNGiPW, że wniosek nie jest kompletny, wyznacza on termin, w którym składający wniosek repozytorium transakcji musi przedłożyć dodatkowe informacje.

7. W terminie 180 dni roboczych od złożenia kompletnego wniosku EUNGiPW informuje na piśmie składającego wniosek repozytorium transakcji o uznaniu lub odmowie uznania, podając pełne uzasadnienie.

8. EUNGiPW publikuje na swojej stronie internetowej wykaz repozytoriów transakcji uznanych zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 20

Pośredni dostęp do danych między organami

EUNGiPW może zawierać uzgodnienia dotyczące współpracy z odpowiednimi organami państw trzecich, które muszą wypełnić swoje odnośne obowiązki i uprawnienia w zakresie wzajemnej wymiany informacji dotyczących transakcji

finansowanych z użyciem papierów wartościowych, które to informacje są udostępniane EUNGIPW przez unijne repozytoria transakcji zgodnie z art. 12 ust. 2, oraz danych dotyczących transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, które to dane są gromadzone i przechowywane przez organy państw trzecich, pod warunkiem istnienia gwarancji dochowania tajemnicy zawodowej lub służbowej, w tym w odniesieniu do ochrony tajemnic handlowych wymienianych przez te organy ze stronami trzecimi.

Artykuł 21

Równoważność zgłoszeń

1. Komisja może przyjąć akty wykonawcze stwierdzające, że stosowane przez dane państwo trzecie rozwiązania prawne, nadzorcze i w zakresie egzekwowania przepisów:

- a) są równoważne z wymogami ustanowionymi w art. 4;
- b) zapewniają ochronę tajemnicy zawodowej lub służbowej w stopniu równoważnym do przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu;
- c) są skutecznie stosowane i egzekwowane w sposób sprawiedliwy i nieprowadzący do zakłóceń, aby zapewnić skuteczny nadzór i egzekwowanie w tym państwie trzecim; oraz
- d) zapewniają, by podmioty, o których mowa w art. 12 ust. 2, miały bezpośredni dostęp do szczegółów danych dotyczących transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych na mocy art. 19 ust. 1 albo pośredni dostęp do szczegółów dotyczących transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych na mocy art. 20.

2. W razie przyjęcia przez Komisję akt wykonawczy w odniesieniu do państwa trzeciego, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, uznaje się, iż kontrahenci zawierający transakcję objętą niniejszym rozporządzeniem spełnili wymagania ustanowione w art. 4, w przypadku gdy co najmniej jeden z kontrahentów ma siedzibę w tym państwie trzecim, a kontrahenci wypełnili stosowne obowiązki wymagane przez to państwo trzecie w odniesieniu do danej transakcji.

Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 31 ust. 2.

Komisja we współpracy z EUNGIPW monitoruje skuteczne wykonanie przez państwa trzecie, których dotyczy akt wykonawczy w sprawie równoważności, wymogów równoważnych z wymogami ustanowionymi w art. 4 oraz regularnie składa sprawozdania na ten temat Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W przypadku gdy sprawozdanie to wykaże niewystarczające lub niespójne stosowanie równoważnych wymogów przez organy państwa trzeciego, Komisja, w terminie 30 dni kalendarzowych od przedstawienia sprawozdania, rozważa cofnięcie decyzji o uznaniu ram prawnych danego państwa trzeciego za równoważne.

ROZDZIAŁ VIII

KARY ADMINISTRACYJNE I INNE ŚRODKI ADMINISTRACYJNE

Artykuł 22

Kary administracyjne i inne środki administracyjne

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 28 i prawa państw członkowskich do ustanowienia i nakładania sankcji karnych, państwa członkowskie – zgodnie z przepisami krajowymi – zapewniają właściwym organom uprawnienia do stosowania kar administracyjnych i innych środków administracyjnych przynajmniej w przypadku naruszeń art. 4 i 15.

Jeżeli przepisy, o których mowa w akapicie pierwszym, mają zastosowanie do osób prawnych, państwa członkowskie upoważniają właściwe organy do stosowania kar, w przypadku naruszenia, z zastrzeżeniem warunków określonych w przepisach krajowych, wobec członków organu zarządzającego, a także innych osób, które na mocy przepisów krajowych ponoszą odpowiedzialność za naruszenie.

2. Kary administracyjne i inne środki administracyjne stosowane na użytek ust. 1 muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

3. Jeżeli państwa członkowskie postanawiają, zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, ustanowić sankcje karne za naruszenia przepisów, o których mowa w tym ustępie, zapewniają one wprowadzenie odpowiednich środków dających właściwym organom wszystkie niezbędne uprawnienia do współpracy z organami sądowymi, organami ścigania lub organami wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych w obrębie ich jurysdykcji w celu otrzymania konkretnych informacji związanych z dochodzeniami lub postępowaniami karnymi wszczętymi w związku z możliwymi naruszeniami przepisów art. 4 i 15, jak również w celu przekazywania takich informacji innym właściwym organom i EUNGiPW z myślą o wypełnieniu obowiązku wzajemnej współpracy oraz, w stosownych przypadkach, współpracy z EUNGiPW na użytek niniejszego rozporządzenia.

Właściwe organy mogą współpracować z właściwymi organami innych państw członkowskich i odpowiednimi organami państw trzecich w odniesieniu do wykonywania swoich uprawnień do nakładania kar.

Właściwe organy mogą również współpracować z właściwymi organami innych państw członkowskich w zakresie ułatwiania pobierania kar pieniężnych.

4. Państwa członkowskie – zgodnie z przepisami krajowymi – przyznają właściwym organom uprawnienia do stosowania co najmniej następujących kar administracyjnych i innych środków administracyjnych w przypadku naruszeń, o których mowa w ust. 1:

- a) nakaz zobowiązujący osobę odpowiedzialną za naruszenie do zaprzestania określonego postępowania oraz powstrzymania się od jego ponownego podejmowania;
- b) podanie do publicznej wiadomości informacji wskazującej osobę odpowiedzialną za naruszenie oraz charakter naruszenia zgodnie z art. 26;
- c) cofnięcie lub zawieszenie zezwolenia;
- d) tymczasowy zakaz wykonywania funkcji zarządczych wobec każdej osoby pełniącej obowiązki zarządcze lub każdej osoby fizycznej uznanej za odpowiedzialną za takie naruszenie;
- e) maksymalne administracyjne kary pieniężne w wysokości co najmniej trzykrotnej kwoty zysków uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia w przypadkach, gdy odnośny organ może je ustalić, nawet jeśli wysokość kar przekracza kwoty określone w lit. f) i g);
- f) w przypadku osoby fizycznej – maksymalne administracyjne kary pieniężne w wysokości co najmniej 5 000 000 EUR lub, w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 12 stycznia 2016 r.;
- g) w przypadku osoby prawnej – maksymalne administracyjne kary pieniężne w wysokości co najmniej:
 - (i) 5 000 000 EUR lub, w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 12 stycznia 2016 r., lub maksymalnie 10 % całkowitego rocznego obrotu danej osoby prawnej ustalonego na podstawie ostatniego dostępnego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ zarządzający – za naruszenia art. 4;
 - (ii) 15 000 000 EUR lub, w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 12 stycznia 2016 r., lub 10 % całkowitego rocznego obrotu danej osoby prawnej ustalonego na podstawie ostatniego dostępnego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ zarządzający – za naruszenia art. 15.

Na użytek akapitu pierwszego lit. g) ppkt (i) oraz (ii), jeżeli dana osoba prawna jest jednostką dominującą lub jednostką zależną jednostki dominującej, która ma obowiązek sporządzania skonsolidowanych sprawozdań finansowych zgodnie z dyrektywą 2013/34/UE, za odpowiedni całkowity roczny obrót uznaje się całkowity roczny obrót lub odpowiadający mu rodzaj dochodu zgodnie ze stosownym systemem rachunkowości, ustalony na podstawie ostatniego dostępnego skonsolidowanego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ zarządzający jednostki dominującej najwyższego szczebla.

Państwa członkowskie mogą wprowadzić przepisy, zgodnie z którymi właściwe organy mogą mieć dodatkowe uprawnienia oprócz uprawnień, o których mowa w niniejszym ustępie; państwa członkowskie mogą również przewidzieć szerszy zakres kar oraz wyższe ich poziomy niż przewidziane w niniejszym ustępie.

5. Naruszenie art. 4 nie ma wpływu na ważność warunków transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych ani możliwość egzekwowania przez strony warunków transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych. Naruszenie art. 4 nie daje prawa do odszkodowania od strony transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych.

6. Państwa członkowskie mogą postanowić, że nie będą przyjmować przepisów dotyczących kar administracyjnych i innych środków administracyjnych, o których mowa w ust. 1, w przypadku gdy naruszenia, o których mowa w tym ustępie podlegają już sankcjom karnym zgodnie z ich przepisami krajowymi przed dniem 13 stycznia 2018 r. W przypadku gdy postanowią, że nie będą przyjmować przepisów dotyczących kar administracyjnych i innych środków administracyjnych, państwa członkowskie szczegółowo informują Komisję i EUNGiPW o stosownych przepisach swojego prawa karnego.

7. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i EUNGiPW o przepisach dotyczących ust. 1, 3 i 4 do dnia 13 lipca 2017 r. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję i EUNGiPW o wszelkich późniejszych zmianach tych przepisów.

Artykuł 23

Określenie kar administracyjnych i innych środków administracyjnych

Państwa członkowskie zapewniają uwzględnianie przez właściwe organy – przy ustalaniu rodzaju oraz poziomu kar administracyjnych i innych środków administracyjnych – wszelkich istotnych okoliczności, w tym w stosownych przypadkach:

- a) wagi naruszenia i czasu jego trwania;
- b) zakresu odpowiedzialności osoby odpowiedzialnej za naruszenie;
- c) kondycji finansowej osoby odpowiedzialnej za naruszenie, przez uwzględnienie takich czynników jak całkowity obrót w przypadku osoby prawnej lub roczny dochód w przypadku osoby fizycznej;
- d) skali zysków uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę odpowiedzialną za naruszenie, o ile można to ustalić;
- e) stopnia współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie z właściwym organem, bez uszczerbku dla konieczności zapewnienia rekompensaty zysków uzyskanych lub strat unikniętych przez tę osobę;
- f) poprzednich naruszeń popełnionych przez osobę odpowiedzialną za naruszenie.

Przy określaniu rodzaju i poziomu kar administracyjnych i innych środków administracyjnych właściwe organy mogą wziąć pod uwagę dodatkowe czynniki oprócz tych, o których mowa w akapicie pierwszym.

Artykuł 24

Zgłaszanie naruszeń

1. Właściwe organy ustanawiają skuteczne mechanizmy umożliwiające zgłaszanie innym właściwym organom rzeczywistych lub potencjalnych naruszeń przepisów art. 4 i 15.
2. Mechanizmy, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej:
 - a) szczegółowe procedury odbierania zgłoszeń o naruszeniach art. 4 lub 15 oraz działania następcze, w tym ustanowienie bezpiecznych kanałów komunikacji dla takich zgłoszeń;

- b) stosowną ochronę osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, które zgłaszają naruszenia art. 4 lub 15 lub którym zarzuca się naruszenia tych artykułów, przed działaniami odwetowymi, dyskryminacją i innymi rodzajami niesprawiedliwego traktowania;
 - c) ochronę danych osobowych zarówno osoby zgłaszającej naruszenie art. 4 lub 15, jak i osoby fizycznej, której zarzuca się popełnienie naruszenia, w tym ochronę w zakresie zachowania poufności co do ich tożsamości na wszystkich etapach procedury, bez uszczerbku dla wynikającego z przepisów prawa krajowego wymogu ujawnienia informacji w kontekście dochodzeń lub późniejszych postępowań sądowych.
3. Kontrahenci posiadają odpowiednie wewnętrzne procedury zgłaszania przez swoich pracowników naruszeń art. 4 i 15.

Artykuł 25

Wymiana informacji z EUNGiPW

1. Właściwe organy corocznie przekazują EUNGiPW zbiorcze i szczegółowe informacje dotyczące wszystkich kar administracyjnych i innych środków administracyjnych nałożonych przez nie zgodnie z art. 22. EUNGiPW publikuje zagregowane informacje w sprawozdaniu rocznym.
2. Jeżeli państwa członkowskie postanawiają ustanowić sankcje karne za naruszenia przepisów, o których mowa w art. 22, ich właściwe organy corocznie przekazują EUNGiPW zanonimizowane zbiorcze dane dotyczące wszystkich wszczętych dochodzeń oraz nałożonych sankcji karnych. EUNGiPW publikuje dane dotyczące nałożonych sankcji karnych w sprawozdaniu rocznym.
3. Jeżeli właściwy organ podaje do wiadomości publicznej informacje o karze administracyjnej lub innym środku administracyjnym lub o sankcji karnej, przekazuje jednocześnie tę informację EUNGiPW.
4. EUNGiPW opracowuje projekt wykonawczych standardów technicznych w celu ustalenia procedur i form wymiany informacji, o których mowa w ust. 1 i 2.

EUNGiPW przedłoży Komisji projekty tych wykonawczych standardów technicznych do dnia 13 stycznia 2017 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 26

Publikacja decyzji

1. Z zastrzeżeniem ust. 4 niniejszego artykułu państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy publikowały każdą decyzję o nałożeniu kary administracyjnej lub innego środka administracyjnego w związku z naruszeniem art. 4 lub 15 na swojej stronie internetowej natychmiast po poinformowaniu o tej decyzji osoby, której ta decyzja dotyczy.
2. Informacje publikowane na podstawie ust. 1 obejmują co najmniej rodzaj i charakter naruszenia oraz tożsamość osoby, której dotyczy decyzja.
3. Ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do decyzji dotyczących środków o charakterze dochodzeniowym.

Jeżeli właściwy organ stwierdzi, na podstawie indywidualnej oceny danego przypadku, że opublikowanie tożsamości osoby prawnej, której dotyczy decyzja, lub danych osobowych osoby fizycznej byłoby nieproporcjonalne, lub jeżeli taka publikacja miałaby stanowić zagrożenie dla prowadzonego dochodzenia lub stabilności rynków finansowych, właściwy organ podejmuje jedno z następujących działań:

- a) odracza publikację decyzji do momentu, kiedy ustaną przyczyny tego odroczenia;

- b) publikuje decyzję w formie anonimowej w sposób zgodny z przepisami krajowymi, o ile taka forma publikacji zapewnia skuteczną ochronę odnośnych danych osobowych, oraz, w stosownych przypadkach, odracza opublikowanie odpowiednich danych na rozsądny okres, jeżeli można przewidzieć, że w ciągu tego okresu ustaną przyczyny opublikowania informacji w formie anonimowej;
- c) nie publikuje decyzji, w przypadku gdy właściwy organ jest zdania, że publikacja zgodnie z lit. a) lub b) będzie niewystarczająca do zapewnienia:
- (i) aby stabilność rynków finansowych nie została zagrożona; lub
 - (ii) proporcjonalności publikacji takich decyzji w odniesieniu do środków, których charakter uznaje się za mało istotny.

4. Jeżeli decyzja jest przedmiotem odwołania do krajowego organu sądowego, administracyjnego lub innego organu, właściwe organy niezwłocznie publikują również na swojej stronie internetowej odpowiednie informacje oraz wszelkie późniejsze informacje na temat wyniku tego odwołania. Publikuje się również każdą decyzję unieważniającą decyzję, od której złożono odwołanie.

5. Właściwe organy informują EUNGiPW o wszystkich karach administracyjnych i innych środkach administracyjnych, które nałożyły, lecz których nie opublikowały, zgodnie z ust. 3 lit. c), w tym o wszelkich odwołaniach z nimi związanych i ich wynikach. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy otrzymywały informacje i prawomocne wyroki dotyczące wszelkich nałożonych sankcji karnych oraz przekazywały je EUNGiPW. EUNGiPW prowadzi centralną bazę danych zgłoszonych mu kar administracyjnych i innych środków administracyjnych oraz sankcji karnych wyłącznie na potrzeby wymiany informacji między właściwymi organami. Do bazy tej mogą mieć dostęp wyłącznie właściwe organy; baza ta jest aktualizowana na podstawie informacji przekazywanych przez właściwe organy.

6. Właściwe organy zapewniają, aby każda decyzja opublikowana zgodnie z niniejszym artykułem była dostępna na ich stronie internetowej przez okres co najmniej pięciu lat od jej publikacji. Dane osobowe zawarte w tych decyzjach są zatrzymywane na stronie internetowej właściwego organu przez okres wymagany zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych.

Artykuł 27

Prawo do odwołania

Państwa członkowskie zapewniają, aby decyzje i środki podejmowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem były właściwie uzasadnione i podlegały prawu do odwołania się przed sądem. Prawo do odwołania się przed sądem ma zastosowanie również w przypadku, gdy w terminie sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku o zezwolenie zawierającego wszystkie informacje wymagane zgodnie z obowiązującymi przepisami nie zostanie wydana żadna decyzja.

Artykuł 28

Kary i inne środki na użytek art. 13 i 14

Kary i inne środki ustanowione zgodnie z dyrektywami 2009/65/WE i 2011/61/UE mają zastosowanie do naruszeń art. 13 i 14 niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ IX

PRZEGLĄD

Artykuł 29

Sprawozdania i przegląd

1. W ciągu 36 miesięcy po dacie wejścia w życie aktu delegowanego przyjętego przez Komisję zgodnie z art. 4 ust. 9 Komisja, po konsultacji z EUNGiPW, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące skuteczności, efektywności i proporcjonalności obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu, wraz z wszelkimi stosownymi wnioskami. Przedmiotowe sprawozdanie obejmuje zwłaszcza przegląd podobnych obowiązków zgłaszania ustanowionych w państwach trzecich, z uwzględnieniem prac na szczeblu międzynarodowym. Skupia się ono także na zgłaszaniu wszelkich odnośnych transakcji nieobjętych zakresem niniejszego rozporządzenia, z uwzględnieniem wszelkich znaczących zmian w praktykach rynkowych, jak również na ewentualnym wpływie na poziom przejrzystości transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych.

Na użytek sprawozdań, o których mowa w akapicie w terminie 24 miesięcy po dacie rozpoczęcia wejścia w życie aktów delegowanych przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 4 ust. 9, a następnie co trzy lata lub częściej, w przypadku pojawienia się istotnych zmian w praktykach rynkowych, EUNGiPW przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdanie dotyczące skuteczności zgłaszania, z uwzględnieniem zasadności jednostronnego zgłaszania, w szczególności pod kątem zakresu zgłoszeń i ich jakości, a także ograniczenia zgłoszeń do repozytoriów transakcji; sprawozdania te będą też dotyczyć istotnych zmian w praktykach rynkowych z naciskiem na transakcje o równoważnym celu lub skutku jak transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych.

2. Po zakończeniu prac prowadzonych na szczeblu międzynarodowym i z ich uwzględnieniem, sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, wskazuje również istotne ryzyka związane ze stosowaniem przez instytucje kredytowe i spółki giełdowe transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych oraz analizuje zasadność wprowadzenia przepisów dotyczących dodatkowego ujawniania informacji przez te podmioty w ich okresowych sprawozdaniach.

3. Do dnia 13 października 2017 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat postępów działań międzynarodowych służących ograniczaniu ryzyk związanych z transakcjami finansowanymi z użyciem papierów wartościowych, łącznie z zaleceniami RSF dotyczącymi redukcji wartości w odniesieniu do nierozliczanych centralnie transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, a także na temat stosowności tych zaleceń dla rynków unijnych. Komisja przedkłada to sprawozdanie wraz z wszelkimi stosownymi wnioskami.

W tym celu EUNGiPW do dnia 13 października 2016 r., we współpracy z EUNB i ERRS oraz z uwzględnieniem działań międzynarodowych, przedłoży Komisji, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie sprawozdanie oceniające:

- a) czy stosowanie transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych prowadzi do narastania znaczącej dźwigni finansowej, czego nie objęto istniejącymi regulacjami;
- b) w stosownych przypadkach – dostępne możliwości zaradzenia takiemu narastaniu;
- c) czy niezbędne są dalsze środki służące zmniejszeniu procykliczności tej dźwigni finansowej.

Sprawozdanie EUNGiPW to analizuje także wpływ ilościowy zaleceń RSF.

4. W ciągu 39 miesięcy od daty wejścia w życie aktu delegowanego przyjętego przez Komisję zgodnie z art. 4 ust. 9 i w ciągu sześciu miesięcy od przedłożenia zaktualizowanych sprawozdań, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, Komisja, po konsultacji z EUNGiPW, przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania art. 11, w szczególności tego, czy opłaty pobrane od repozytoriów transakcji są proporcjonalne do obrotu danego repozytorium i ograniczają się do pełnego pokrycia niezbędnych wydatków EUNGiPW związanych z rejestracją, uznaniem i nadzorowaniem repozytoriów transakcji, a także zwrotem ewentualnych kosztów, jakie właściwe organy mogą ponieść, wykonując działania na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w wyniku ewentualnego przekazania zadań na podstawie art. 9 ust. 1.

Na użytek sprawozdań Komisji, o których mowa w akapicie pierwszym, w ciągu 33 miesięcy od daty wejścia w życie aktu delegowanego przyjętego przez Komisję zgodnie z art. 4 ust. 9, a następnie co trzy lata lub częściej w przypadku wprowadzenia istotnych zmian w istniejących opłatach, EUNGiPW przedłoży Komisji sprawozdanie dotyczące opłat pobranych od repozytoriów transakcji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W sprawozdaniach tych podaje się co najmniej niezbędne wydatki związanych z rejestracją, uznaniem i nadzorowaniem repozytoriów transakcji, kosztami, jakie właściwe organy poniosły, wykonując działania na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w wyniku ewentualnego przekazania zadań, jak również opłat pobranych od repozytoriów transakcji i proporcjonalności tych opłat do obrotu repozytoriów.

5. EUNGiPW, po konsultacji z ERRS, publikuje sprawozdanie roczne dotyczące zagregowanych wolumenów transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych w podziale na rodzaj kontrahenta i transakcji w oparciu o dane zgłoszone zgodnie z art. 4.

ROZDZIAŁ X

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 30

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 ust. 4 i art. 11 ust. 2, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 12 stycznia 2016 r..

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 2 ust. 4 i art. 11 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 2 ust. 4 i art. 11 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 31

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera Europejski Komitet Papierów Wartościowych ustanowiony decyzją Komisji 2001/528/WE ⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 32

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012

W rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) »instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym« lub »kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym« oznaczają kontrakty pochodne, które nie są zawierane na rynku regulowanym w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 14 dyrektywy 2004/39/WE lub na rynku państwa trzeciego, który uznaje się za równoważny rynkowi regulowanemu zgodnie z art. 2a niniejszego rozporządzenia;»;

2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 2a

Decyzje o równoważności na użytek definicji instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym

1. Na użytek art. 2 pkt 7 niniejszego rozporządzenia rynek państwa trzeciego uznaje się za równoważny rynkowi regulowanemu w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 14 dyrektywy 2004/39/WE, gdy rynek ten spełnia prawnie wiążące wymogi, które są równoważne z wymogami określonymi w tytule III tej dyrektywy, i na bieżąco podlega skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu prawa w tym państwie trzecim, co stwierdza Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2001/528/WE z dnia 6 czerwca 2001 r. ustanawiająca Europejski Komitet Papierów Wartościowych (Dz.U. L 191 z 13.7.2001, s. 45).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

2. Komisja może przyjąć akty wykonawcze stwierdzające, że rynek państwa trzeciego spełnia prawnie wiążące wymogi, które są równoważne z wymogami określonymi w tytule III dyrektywy 2004/39/WE, oraz na bieżąco podlega skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu prawa w tym państwie trzecim na użytek ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 86 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

3. Komisja i EUNGiPW publikują na swoich stronach internetowych wykaz rynków, które należy uznać za równoważne zgodnie z aktem wykonawczym określonym w ust. 2. Wykaz ten uaktualnia się okresowo.”;

3) art. 81 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Repozytorium transakcji udostępnia niezbędne informacje następującym podmiotom, aby umożliwić im wykonywanie ich odnośnych obowiązków i uprawnień:

- a) EUNGiPW;
- b) EUNB;
- c) EUNUiPPE;
- d) ERRS;
- e) właściwy organ nadzorujący CCP mających dostęp do repozytoriów transakcji;
- f) właściwy organ nadzorujący systemy obrotu, w których zawierane są zgłaszane umowy;
- g) stosowni członkowie ESBC, w tym EBC w trakcie wykonywania jego zadań w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego na mocy rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 (*);
- h) odpowiednie organy państwa trzeciego, które zawarło z Unią porozumienie międzynarodowe, o którym mowa w art. 75;
- i) organy nadzoru wyznaczone na mocy art. 4 dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (**);
- j) stosowne unijne organy nadzoru giełd i papierów wartościowych, których odnośne obowiązki i uprawnienia nadzorcze obejmują kontrakty, rynki, uczestników i aktywa bazowe wchodzące w zakres niniejszego rozporządzenia;
- k) odpowiednie organy państwa trzeciego, które zawarły z EUNGiPW uzgodnienia o współpracy, o których mowa w art. 76;
- l) Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki ustanowiona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 713/2009 (***)

- m) organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wyznaczone na mocy art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE (****);
- n) Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji ustanowiona rozporządzeniem (UE) nr 806/2014;
- o) właściwe organy lub właściwe organy krajowe w rozumieniu rozporządzeń (UE) nr 1024/2013 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektyw 2003/41/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE i 2014/65/UE oraz organy nadzoru w rozumieniu dyrektywy 2009/138/WE;
- p) właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 10 ust. 5 niniejszego rozporządzenia.

(*) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

(**) Dyrektywa 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia (Dz.U. L 142 z 30.4.2004, s. 12).

(***) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 713/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 1).

(****) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190)."

Artykuł 33

Wejście w życie i stosowanie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 12 stycznia 2016 r., z wyjątkiem:
 - a) art. 4 ust. 1, który ma zastosowanie:
 - (i) po upływie 12 miesięcy od wejścia w życie aktu delegowanego przyjętego przez Komisję na mocy art. 4 ust. 9 – w przypadku kontrahentów finansowych, o których mowa w art. 3 pkt 3 lit. a) i b), oraz podmiotów z państwa trzeciego, o których mowa w art. 3 pkt 3 lit. i), które wymagałyby zezwolenia lub rejestracji zgodnie z ustawodawstwem, o którym mowa w art. 3 pkt 3 lit. a) i b), gdyby miały siedzibę w Unii;
 - (ii) po upływie 15 miesięcy od wejścia w życie aktu delegowanego przyjętego przez Komisję na mocy art. 4 ust. 9 – w przypadku kontrahentów finansowych, o których mowa w art. 3 pkt 3 lit. g) oraz h), oraz podmiotów z państwa trzeciego, o których mowa w art. 3 pkt 3 lit. i), które wymagałyby zezwolenia lub rejestracji zgodnie z ustawodawstwem, o którym mowa w art. 3 pkt 3 lit. g) oraz h), gdyby miały siedzibę w Unii;
 - (iii) po upływie 18 miesięcy od wejścia w życie aktu delegowanego przyjętego przez Komisję na mocy art. 4 ust. 9 – w przypadku kontrahentów finansowych, o których mowa w art. 3 pkt 3 lit. c)–f), oraz podmiotów z państwa trzeciego, o których mowa w art. 3 pkt 3 lit. i), które wymagałyby zezwolenia lub rejestracji zgodnie z ustawodawstwem, o którym mowa w art. 3 pkt 3 lit. c)–f), gdyby miały siedzibę w Unii; oraz
 - (iv) po upływie 21 miesięcy od wejścia w życie aktu delegowanego przyjętego przez Komisję na mocy art. 4 ust. 9 – w przypadku kontrahentów niefinansowych;
 - b) art. 13, który ma zastosowanie od dnia 13 stycznia 2017 r.;

- c) art. 14, który ma zastosowanie od dnia 13 lipca 2017 r. – w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, które podlegają przepisom dyrektywy 2009/65/WE lub dyrektywy 2011/61/UE i które utworzono przed dniem 12 stycznia 2016 r.;
- d) art. 15, który ma zastosowanie od dnia 13 lipca 2016 r., w tym w odniesieniu do uzgodnień dotyczących zabezpieczeń istniejących na ten dzień.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 25 listopada 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

N. SCHMIT

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Sekcja A – Informacje, które należy przedstawiać w półrocznych i rocznych sprawozdaniach UCITS oraz w rocznych sprawozdaniach AFI**Dane ogólne:**

- kwota pożyczonych papierów wartościowych i towarów wyrażona jako odsetek całkowitych aktywów mogących być przedmiotem pożyczki, definiowanych jako takie aktywa z wyłączeniem środków pieniężnych i ich ekwiwalentów,
- kwota aktywów będących przedmiotem każdego rodzaju transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych oraz przedmiotem swapów przychodu całkowitego wyrażona jako kwota bezwzględna (w walucie przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania) i jako odsetek zarządzanych aktywów przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.

Dane dotyczące koncentracji:

- 10 największych wystawców zabezpieczeń we wszystkich transakcjach finansowanych z użyciem papierów wartościowych i swapach przychodu całkowitego (w podziale na wolumeny papierów wartościowych i towarów otrzymanych jako zabezpieczenie według nazwy/nazwiska wystawcy),
- 10 najważniejszych kontrahentów odrębnie dla poszczególnych rodzajów transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i dla swapów przychodu całkowitego (nazwisko/nazwa kontrahenta oraz wolumen brutto transakcji pozostających do rozliczenia).

Zbiornicze dane dotyczące transakcji odrębnie dla poszczególnych rodzajów transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i dla swapów przychodu całkowitego – w podziale na poniższe kategorie:

- rodzaj i jakość zabezpieczeń,
- okres zapadalności zabezpieczeń w podziale według następujących klas zapadalności: poniżej jednego dnia, od jednego dnia do jednego tygodnia, od jednego tygodnia do jednego miesiąca, od jednego do trzech miesięcy, od trzech miesięcy do jednego roku, powyżej jednego roku, nieokreślony termin zapadalności,
- waluta zabezpieczeń,
- okres zapadalności w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i do swapów przychodu całkowitego w podziale według następujących klas zapadalności: poniżej jednego dnia, od jednego dnia do jednego tygodnia, od jednego tygodnia do jednego miesiąca, od jednego do trzech miesięcy, od trzech miesięcy do jednego roku, powyżej jednego roku, transakcje otwarte,
- kraj, w którym kontrahenci mają siedziby,
- rozliczenie i rozrachunek (np. trójstronne, kontrahent centralny, dwustronne).

Dane dotyczące ponownego wykorzystania zabezpieczeń:

- odsetek otrzymanych zabezpieczeń, które są przedmiotem ponownego wykorzystania, w porównaniu z maksymalną kwotą określoną w prospekcie emisyjnym lub w informacjach ujawnianych inwestorom,
- zyski przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania z tytułu reinwestowanych zabezpieczeń gotówkowych.

Przechowywanie zabezpieczeń otrzymanych przez przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i w ramach swapów przychodu całkowitego:

Liczba i nazwiska/nazwy powierników i kwota aktywów stanowiących zabezpieczenie przechowywanych przez każdego z powierników.

Przechowywanie zabezpieczeń udzielonych przez przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i w ramach swapów przychodu całkowitego:

Odsetek zabezpieczeń posiadanych na odrębnych albo na wspólnych rachunkach lub na wszelkich innych rachunkach.

Dane dotyczące rentowności i kosztów dla każdego rodzaju transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i dla swapów przychodu całkowitego w podziale na przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, zarządzającego przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania i strony trzecie (np. tzw. „agent lenders”), w wartościach bezwzględnych i jako odsetek łącznych zysków z danego rodzaju transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i ze swapów przychodu całkowitego.

Sekcja B – Informacje, które należy zamieścić w prospekcie emisyjnym UCITS i informacjach ujawnianych przez AFI inwestorom:

- ogólny opis transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i ogólny opis swapów przychodu całkowitego stosowanych przez przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania i uzasadnienie ich stosowania,
 - ogólne dane, które należy zgłaszać w odniesieniu do poszczególnych rodzajów transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i do swapów przychodu całkowitego:
 - rodzaje aktywów, które mogą być przedmiotem tych transakcji,
 - maksymalny odsetek zarządzanych aktywów, które mogą być przedmiotem tych transakcji,
 - szacowany odsetek zarządzanych aktywów, które będą przedmiotem poszczególnych rodzajów tych transakcji,
 - kryteria wyboru kontrahentów (w tym status prawny, kraj pochodzenia, minimalny rating kredytowy),
 - akceptowalne zabezpieczenia: opis akceptowalnych zabezpieczeń w odniesieniu do rodzajów aktywów, wystawcy, terminu zapadalności, płynności, a także zasad dywersyfikacji i korelacji zabezpieczeń,
 - wycena zabezpieczeń: opis stosowanej metody wyceny zabezpieczeń i jej uzasadnienie oraz informacja, czy stosowana jest codzienna wycena według wartości rynkowej i codzienne zmienne depozyty zabezpieczające,
 - zarządzanie ryzykiem: opis ryzyk związanych z transakcjami finansowanymi z użyciem papierów wartościowych i swapami przychodu całkowitego, jak również ryzyk związanych z zarządzaniem zabezpieczeniami, takich jak: ryzyko operacyjne, ryzyko płynności, ryzyko kontrahenta, ryzyko przechowywania i ryzyka prawne, a także, w stosownych przypadkach, ryzyk wynikających z ponownego wykorzystania tych zabezpieczeń,
 - opis sposobu przechowywania aktywów podlegających transakcjom finansowanym z użyciem papierów wartościowych i swapom przychodu całkowitego oraz otrzymanych zabezpieczeń (np. u depozytariusza funduszu),
 - opis wszelkich ograniczeń (regulacyjnych lub dobrowolnych) dotyczących ponownego wykorzystania zabezpieczeń,
 - zasady dotyczące podziału zysków z transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i ze swapów przychodu całkowitego: opis tego, jaki odsetek dochodów generowanych przez transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych i swapy przychodu całkowitego jest przekazywany do przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, a także opis kosztów i opłat przypisanych zarządzającemu lub stronom trzecim (np. tzw. „agent lender”). Prospekt emisyjny lub informacje ujawniane inwestorom wskazują również, czy są to jednostki powiązane z zarządzającym.
-